

Izolda Johannsen
Holdfivér

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-607-784-6

© Izolde Johannsen, 2011

© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu

T/F: 06-26-301-549

06-30-305-9489

Izolda Johannsen

Holdfivér

Mercator Stúdió
2010.

Imádott Boglárkámnak

TARTALOM

Prológus	6
Első könyv	18
1. Fejezet: A nagy tavaszi vásár	19
2. Fejezet: A Lamarr-ház.....	29
3. Fejezet: Éjféli lovasok	38
4. Fejezet: Juliette álma	52
5. Fejezet: Aggasztó hírek	60
6. Fejezet: Az álarcosbál.....	72
Második könyv	83
7. Fejezet: Téves hasonlóság	84
8. Fejezet: Tombol a hold.....	101
9. Fejezet: A napló	109
10. Fejezet: Árvíz	122
11. Fejezet: Szemtől szemben.....	131
12. Fejezet: Kegyes hazugság	145
Harmadik könyv	157
13. Fejezet: Thurán árnya elvonul.....	158
14. Fejezet: Kései szerelem.....	167
15. Fejezet: Hűség	177
16. Fejezet: Napfényes éjszaka	186
17. Fejezet: Renaud vagy Renard?	192
18. Fejezet: Pirkadat	206

Prológus

*...Szerettem volna, hogy az a víz kék legyen.
És nem volt az. Az éjszaka víze volt, és mennyire szenvedtem... A Földközi-tenger fekete volt, fekete Itália partja mellett, fekete Görögország partja mellett, fekete mindig, fekete...
/Anne Rice: Interjú a vámpírral /*

– Szépségem! Hová, hová? Add csak ide azt a flaskát! – a katona a falak mellett üldögélt, szemlátomást gondtalanul. Elkapta az előtte elhaladó lány szoknyáját, de ő könnyedén kirántotta ujjai közül.

– Mit képzelsz? Már így is olyan részeg vagy Jan, hogy állni sem bírsz rendesen.

– Ne karattyolj, hanem itass meg. Látod, hogy mennyire remeg a kezem.

– Itasson az öreganyám! – a cserfes szolgálólány megrántotta vállát és továbblépett. Sok dolga volt. Nem ért rá a kaptatos örrrel törődni. Leszaladt a nagy konyhába, ahol tucatnyi szakács sürgölődött és egyiküknek kezébe nyomta a bort. Nem várt köszönetet, mert tudta, hogy nagyon sietnek. Az őszülő hajú férfi azonban rámosolygott, majd nyakon öntötte a piruló sültet. A lány nevetett, ahogy a többiek is. Mégis a nevetése különvált a többitől. A szakács most megpihent kissé és helyetlén kínálta a fiatal teremtest maga mellett. A sarokban telepedtek le és a férfi félbetörte kalácsát, amit reggel óta próbált megenni, hiába.

– Még nem láttalak idelent. – szólt kedvesen.

– A vendég urak szobáit takarítom, a közeli városból jöttem fel a koronázásra. Ilyenkor csak a haldoklók maradnak otthon, még a vénasszonyok is a kemencékben sült kenyereket lesik.

– Én a kikötőből érkeztem, négy nappal ezelőtt. Jóformán nem is láttam még a Várat. Itt kellett segítenem, így itt ragadtam. A nevem Roger Clamart.

– Az én nevem Ichara Frazer. – elpirult, amikor a férfi könnyed csókot lehelt a kézfejére. Nem illetné meg a csók, hiszen csak egy senki szolgálólány. Mégis felmelegítette a szívét.

– Tudsz titkot tartani? – ártatlan kérdése hallatán a szakács elmosolyodott.

– A kedvedért mindenképpen.

– Esküdj meg, hogy nem beszélsz erről senkinek!

– Komoly szavak ezek, egy ilyen gyönyörű sziréntől. – magához húzta és megcsókolta. A lány kifulladásra tolta el magától. A férfi szemei meleg fénnel ragyogtak le rá.

– Ott voltam a koronázáson. Elbújtam a harangtoronyban. Tudod a szolgálóknak tilos volt ott lenniük, de én látni szerettem volna. Gyönyörű volt, azóta minden éjjel újra álmodom.– súgta a lány és nem ellenkezett, amikor a férfi újra magához ölelte...

Három napja tartottak már az ünnepségek. Három napja, hogy a Kontinens új ura Enrique herceg átvette apjától a birodalmat. A Fekete Vár valamennyi vendégszobája tele volt, még az őrség szállásain is előfordultak előkelőségek. Helytartósági kapitányok voltak, akik nyugodt szívvel keveredtek északi bajtársaik közé. A Völgy egészében ünnepségek zajlottak, de az óriási Kontinens valamennyi városában is megemlékeztek a neves napról.

A fiatal herceg, aki nem volt még huszonnyolc éves, kedves mosollyal beszélgetett a közelében ülő nemesekkel. Korán házának indult, de remek humorérzéke és kimagasló intelligenciája gyorsan feledtette, hogy bizony nem atléta természetű. Apja csakhamar csatlakozott hozzá. Az öreg herceg előtt fejet hajtottak a vendégek.

– Jöjj apám. Épp az új kereskedelmi útvonalat beszéljük meg. A gyarmatok követői elégedettek. Kikerüljük a korallszigeteket és ezzel időt és pénzt takarítunk meg. Rövidebb és sokkal biztonságosabb lesz a hajóút.

– Nem könnyű az Északi-tenger eszén túljárni, de azt hiszem, neked sikerülni fog fiam. De áruld el, mikor tárgyalatod? Ki sem mentél a teremből.

– Két fogás közt, bőven volt időnk. – nevette el magát az ifjú uralkodó. Eriq büszkén veregette meg vállát. Körbenézett a zsúfolásig megtelt teremben. Mindenhol vidám és elégedett arcok sugároztak felé. Arcán mégis gondterhelt felhő suhant át és tovább kutatta a népes vendégereget.

A keresett személy az erkélyen állt. Kesztyűbe bújtatott kezei olyan erővel szorították a mellvédet, hogy a sziklaszilárdnak hitt faragott kövek némelyike lemorzsolódott egy darabon. Köpenyét vadul csattogtatta az esti szél, mely itt a Völgyben zabolázatlanul száguldozott. A megszegyenítő ceremónia elől me-

nekült ide, és bár voltak néhányan odakint, elég volt rájuk néznie és egy rövid meghajlás kíséretében elkotródtak. Kezet kellett volna csókolnia új urának, mintha nem lenne épp elég gyötrelem számára, hogy a korona bár megérdemelten, de Enrique fején ragyog. Képtelen lett volna a megalázó gesztusra és még idejében elpárolgott. Csakhogy nem elég messzire.

– Vulgar!

A fiatal férfi lassan megfordult. Szőke haja alól dühödten villantak elő mogyorószínű szemei, majd rögtön utána ártatlan fények jelentek meg bennük. Mosolygó arca leplezni próbálta a belsejében dúló haragot. Az angyalarc bárkit megtevesztett volna, de aki jól ismerte, tudta, hogy a megnyerő külső csak álca. Maga az ördög lakozott a jóképű vonások mögött.

– Apám! – kellenetlenül hajtott fejet az idős herceg előtt. A mosoly gúnyos vigyorra torzult. Eriq nem lépett közelebb, összefűzött karral állt előtte.

– Ezúttal nincs több kifogás. Bemész abba a terembe és köszöntöd az uralkodót. Egyetlen szerencséd, hogy senki nem vette észre rajtam kívül hitvány viselkedésedet.

Wulgar elsápadt. Kezei ökölbe szorultak.

– Mit teszel, ha nem engedelmeskedsz? Karóba húzatsz? Esetleg pellengrére állítasz, hadd lássa mindenki apai kudarcodat?

– Nem tűröm ezt a hangnemet tovább! A trón a fivéredé. Még akkor sem adnám át neked, ha te lennél az egyedüli örökösöm! Törődj bele végre. – az idős férfi csak nehezen türtőztette magát. Kisebb fia érzéketlen arccal nézte indulatait.

– Remélem, azt nem várod el, hogy térde hulljak előtte és csókolgassam a lába nyomát?

Eriq képtelen volt tovább hallgatni a csúfondáros hangot. Odaugrott hozzá és visszakézből pofon vágta. Már nem tudta, mit cselekszik. Ki nem állhatták egymást, a súlyos ellentétek már a fiú kora gyermekségét is végigkísérték. A herceg, aki egy egész birodalmat tartott szigorú irányítása alatt, csak egyetlen emberrel nem bírt. Az pedig, aki egyedülként hozzáférhetett annak elvadult szívéhez, halott volt. Az anya hiánya lerombolhatatlan falat emelt kettejük közé. Wulgar ekkor elkapta a visszahúzódo kezét és nem eresztette. Eriq belenézett a fia gyűlölettől izzó szemeibe és megrettent attól, amit kiolvasott pillantásából. A fiatalember a következő pillanatban gúnyosan meghajolt és kivágta az üvegajtókat. Néhány gyors lépéssel átrohant a döbbenet elnémuló sokaságon és eltűnt a félhomályos folyosó végében.

– Uram!

Wulgar még mindig tájékozva, odalépett az oszlopok takarásában álló katonára mellé. Elvette a felé nyújtott kardot és megsuhogtatta. Csöppet sem volt veszélytelen most fegyvert adni a kezébe, de a férfi vállalta a kockázatot. Azon kevesek közé tartozott, akiket az ifjú megtűrt maga mellett.

– Az idióta vénember! Hallottad volna, miket mondott a szertartáson. A Kontinens nem nézi az ember hajlott korát, neki erős, egészséges uralkodó kell! Erős, egészséges! Csak rá kell nézni, elfolyik a hájtól. Ha nem a súlya, akkor a zabálás fogja sírba vinni! – úgy beszélt családjának két élő tagjáról, mint ha semmi köze nem lenne hozzájuk. Az idősödő katona meghajította magát. Szürkés-kék szemei nem árultak el érzelmeket.

– Mindenki tudja, hogy a korona téged illetne. Az öreg herceg nem akarja észrevenni a nyilvánvaló különbséget kettőtök között.

Wulgar szívét kellemesen melegítette a hízog beszéd. Derek Fardann az ő saját lovasságának vezére volt. Azon katonák mindenható ura, akik neki tették le esküjüket. Észak várának katonasága két seregbe oszlott a koronázást megelőző hónapokban. Nyílt szembenállás ugyan nem feszült közöttük, de szemmel láthatóan nem keresték egymás társaságát. Wulgar emberei ugyanis kéjjel és sokszor ölték. A Fekete Völgy mélyén megbúvó falvak és városok megtanulták rettegni az éjjel támadó lovasok nevét. A Fantomok névvel illették őket és esténként az újabb hajnalért imádkoztak, bízva abban, hogy élve köszönti őket...

Wulgar felpattant lovára. Hollószárny felkapta fejét és remegő orrlukakkal fürkészte az esti szelet. Tudta már mi készül és türelmetlen dobogással adta gazdája tudtára. A lovasok odalént gyülekeztek a hátsó gyakorlótéren. Enrique katonái a gyilokjárókról nézték őket. Nem avatkoztak közbe, saját életük túl drága volt nekik. Tudták, hogy hová indulnak ilyen kései órán, mégis némák maradtak. Derek elmosolyodott. Ennek így kellett lennie. Éles füttyszó hasított a levegőbe. Wulgar arcába húzta csuklyáját és belevágta sarkantyúját lóva oldalába. Az állat fájdalmasan felnyerített és elragadta urát. A mintegy harminc lovas szoros vágatában követte az élen száguldó magányos alakot.

A düledező kis tanya szinte beleolvadt a környezetbe. Csupán pislákoló fénye emelte ki az egyhangú tájból. Még nappal is bajos lett volna nyomára akadni, nemhogy éjjel. De a Fantomokat úgy vonzotta az emberi test melege, akár halotti máglya a nagy álmodozó lepkéket. A karámok mélyén ácsorgó patások nyugtalanul húzódtak összebb, a láncon futkosó kutyák csaholva jelezték a készülődő változást. A kunyhóban azonban mit sem sejtettek a bentiek.

– Anyám! Tedd le a kosarakat, elég lesz mára. – a finom arcú leány szelíden elvette anyja kezéből a nedves ágakat és a sarokba támasztotta a már kész kosarakat. Apja a fiút takargatta be, aki az egyetlen ágyon feküdt és láztól égő szemekkel követte minden mozdulatukat. Apró kondérban leves gőzölgött, szerény vacsora a négytagú családnak. Néhány szem krumpli úszott benne, a beteg gyermek örömére, hátha enne néhány falatot. Az anya leengedte hosszú haját és befonta éjszakára.

– Ezek a kutyák! Már megint ugatnak. Ha most is egy átkozott macska lesz az oka, móresre tanítom valamennyit. – zsörtölődött a férfi. Földműves volt, aki látástól vakulásig a terménnyel volt elfoglalva és örült annak a néhány csendes órának, amit családjá körében tölthet. A föld hirtelen remegni kezdett, a kis polcokról csörögve hullottak alá a tányérok és kanalak. Az anya sikoltva ugrott a fekvőhöz és ráborult, nehogy megvágja valami. Az apa felugrott, és kezében a baltával, az ajtóhoz lépett. Ám mielőtt kinyithatta volna, az szinte kirepült a helyéről. Katonák nyomultak be a kis kunyhóba, letaposva a nagy gonddal font kosarakat, frissen vasalt ruhákat és kardjaikkal egyértelműen elvágták a menekülés útját. Arcukat nem lehetett látni, a fejükbe húzott csuklya elfedte vonásaikat. Az apát kirángatták az udvarra és elállták a tönkretett ajtó helyén tátongó rést, ne lássa a megrettent család mi történik odakint. A leány ott kuporgott az ágy mellett és anyja igyekezett takargatni őt, de hiába. Szépsége magára vonta az összes pokolbéli harcos figyelmét és a nő tudta, hogy ennél bármi jobb, még a halál is. A katonák hirtelen szétváltak és belépett a körbe egy újabb férfi.

– Az embereim éhesek! Mit főztél nekünk?

Az anya könnyes arccal nézett rá. Elengedte a fiú kezét és lassan felkelt a földről.

– Krumplilevest jó uram. – szelíden fordult az előtte álló felé. A katonák nevettek a megszólításon, maga a betolakodó is elmosolyodott.

– Mi baja a fiúnak? – bökött a fekvő felé. Az anya megremegett, de egyenes derékkel állt előtte.

– Gyenge a tüdeje. Meghült az esőzések alatt.

– Úgy. Neki akkor már nem kell a leves. Kotródj! – lekevert egy hatalmas erejű pofont, amitől vér fröccsent az arcába. Nem törölte le a még meleg cseppeket, nem is törődött velük.

– Nocsak! Milyen gyönyörű tündért rejtegettek előlünk. – azzal félrelökte a reszkető anyát, és a porban térdelő leányhoz lépett. Megragadta karjainál és felhúzta magához. A piros arc szégyenkezve fordult félre.

– Néma a lelkem, púpos is, nem kell senkinek. – próbálta menteni az anya. De a férfi átlátott a szítán.

– Én úgy vélem, nincs ennek a virágszálnak semmi baja. Mindössze egy kis öntözésre vágyik, nehogy elhervadjon ebben a dohos odúban. – magához rántotta a lányt, de mielőtt kicipelte volna, az megragadta karját.

– Nagyuram! Veled megyek!

– Ehhez nem fér kétség! – dörmögte a csuklyás alak. A katonák röhögve állták el a kétségbeesett anya útját. A lány riadtan nézett egyik alakról a másikra.

– Kérlek, engedd el a családomat! Szolgállok, amíg csak élek.

– Majd odakint csevegünk virágom. – azzal kipenderítette a kunyhóból. Az állatok élettelenül heverték egymáson. Olyan hirtelen ölték le őket, hogy ott estek össze, ahol addig álltak. A kutyák a kerítések tetején feküdtek, kettétört testtel. A lány eltakarta arcát, így nem láthatta apja földön heverő, arcra borult alakját.

Elrablója hirtelen maga felé fordította. Hátralökte az arcát takaró csuklyát és hagyta, hogy a tágra nyílt szemek végigpásztazzák arcát. A lány ajkai elé kapta kezét és könnyekben tört ki. Mosolygó szemek néztek le rá, miközben az őt ölelő kezek véresek voltak.

– Légy kedves hozzám, és akkor talán... – azzal karjaiba kapta az ájultan összecsucoló testet és feldobta lovára. Messze járt már, amikor lánggra kapott a tanya, elporlasztva a jó utolsó maradékát és az életet.

Átöltözött, lemosta magáról a vércseppeket és hátrasimította ragyogó fürtjeit. Ránvetett saját arcképeré és magára csatolta fegyvereit. Körbejárt a szobában és elrendezett mindent, épp úgy, ahogy annak előtte volt. Végül felvette a földről a széttépett kis ruhát és intett az ágyban kuporgó halovány szépség felé.

– A szolgálk majd hoznak másikat. Olyat, ami kiemeli tökéletességedet, amiben nem kell szégyenkezned többé. Hogyan is rejthettek el előlem, ennyi éven keresztül? – odaheveredett mellé egy pillanatra és végigsimított a barna hajzuhaton. – Ó Alice! Hamarosan jóra fordul minden! Boldoggá teszlek, ünnepelt virága leszel az estélyeknek.

A lány ekkor óvatosan megérintette kezét és arcára vont a azt. Vulgar színte dühödten lökte el magától és megragadta az imént még csodált hajfürtöket.

– Meg ne próbáld még egyszer! Az életeddel játszol.

Alice bólintott. Félelem nélkül nézett rá. Túl volt már a rettenet csókján, a szíve mélyén tudta, hogy bármikor meghalhat. Mit számít már, hogy most, vagy holnap?

De a férfi nem bántotta. Arca, mely az előbb elsápadt, most újra visszanyerte eredeti színét és immár megnyugodva az ajtóhoz lépett. Hangtalanul nyitotta ki azt, és a lány hallotta, hogy valakivel vált néhány szót. Őrzik az ajtót, a Fantomok Ura tehát haladékot adott neki. Legalábbis erre az éjszakára.

Hogy hová vihették, nem tudta, már csak a szobában tért magához. Előke-lő helyen lehetett, azt a bútorokból, a faragásokból, a férfi ruházatából láthat-ta. Elrablója ellentétben a kunyhóban tanúsított viselkedésével, csaknem ud-variánsan bánt vele, egyetlen ujjal sem nyúlt hozzá, hanem vizet hozatott neki, illatos fürdőt készített számára és szóttanul nézte, ahogy tisztálkodik. Ezek után szaggatta csak darabokra a nyomorból hozott ruhát és saját ágyába fek-tette, hogy álma zavartalan legyen. Nem értette miért kímélte meg, hiszen a szándéka nyilvánvaló volt.

Nem az erőszak fenyegető árnya rémítette meg az előbb. Nem ő lett volna az első és nem is az utolsó, akivel megtörténik. Elviseli, mint oly sok mindent. Itt a Fekete Völgyben korán lesz felnőtté az ember. Túl korán. A férfi kiszá-míthatatlansága volt az, ami megdermesztette szívét. Így nem lehet felkészülni semmire. Ha van kínzás, ami tönkretelhet egy emberi lényt, az ez a viselkedés. Ha nincs mihez alkalmazkodni, túlélni sem lehet...

Eriq döbbsenten nézett a fiára. Nem számított arra, hogy Wulgar visszatér. Dühödt szóváltásuk után az ifjú olyan feldúltan tűnt el, hogy apja azt hitte napokig elő sem kerül. Most viszont azt kellett látania, hogy a fiatalember könnyed léptekkel közeledik felé, ajkain mosoly dereng és odaérve hozzá, leborul csizmáihoz és átfonja azokat.

– Bocsánatodért könyörgöm apám! Tudom, méltatlan vagyok rá. – hangja visszafojtott indulatoktól izzott. Az idős herceg megrendülten ölelte fel. Megsimította arcát és nem szégyellte boldog könnyeit.

– Tudtam, hogy eljön egyszer ez a perc. Imádkoztam érte. Anyád is ezért fohászokodott, ő mindíg érezte, hogy a szíved képes a szeretetre.

Wulgar arca megrándult, de türtöztette magát. Belesimult apja kezébe, pe-dig legszívesebben harapott volna. Ám a magára kényszerített szerepet most már végig kellett játszania. Egymást átölelve sétáltak oda az őszinte mosollyal várakozó herceghez és a fiatalabb fivér térdre ereszkedett előtte. Kezébe vette a párnás, puha férfigezet és néhány bocsánatkérő szót mormolt. Katonái egy-szerűen nem hittek a szemüknek. Uruk nyilván nincs egészen magánál. Derek

töprengve nézte a meghitt családi idillt. Őt nem tévesztette meg az ifjú viselkedése, ahogy a teremben szinte mindenkit. A készülő változás ott lebegett a levegőben. Wulgar most elfordult családjától és barátja felé nézett. Derek alig észrevehetően bólintott. Igaza volt. Ahogy mindig.

Enrique herceg kis idő múlva udvariasan kimentette magát a mulatozó nemesek társaságából. Három napja volt már talpon, megviselte a kissé hosszúra nyúlt ünnepség. Nem is volt hozzászokva ilyen nagy megterheléshez ráadásul, bár ezt szégyellte még önmaga előtt is, elcsapta hasát a rengeteg süteménnyel. Apja megölelte és szeretettel igazította meg köpenyét. Wulgar mindeközben szinte ártatlan arccal állt mellettük, majd amikor bátyja búcsút intett, belekarolt.

- Ha nem bánod, elkísérlek kedves bátyám. Magam is pihenni vágyom.
- Örömmre szolgál, hogy velem tartasz. Úgyis beszélni akartam veled.
- Erre nincs is jobb alkalom a mai esténél.
- Inkább éjjel ez már Wulgar.

Kedélyesen beszélgetve sétáltak ki a nagy teremből. Eriq visszaült a meghívott követek és helytartók közé, de hamarosan nyugtalanító érzés kerítette hatalmába. Visszagondolt az előbbi percekre. Wulgar még soha nem volt ilyen nyájas senkivel szemben. Felkapta fejét és körbepillantott a lovagteremben. Kisebbségi fia katonái mind ott mulatoztak az ő embereivel. Még Fardann is, aki pedig szívesebben időzött a gyakorlótereken, mint a Vár termeiben. Sokkal inkább volt testvére az ifjúnak, mint saját vére. Eriq a szíve mélyén hálás volt a férfinak. Legalább akadt valaki, aki iránt emberi érzéseket táplált ez a szörnyeteg.

Wulgar közben már bent üldögélt bátyja szobájában és a könyveit nézegette. Pokolba kívánta az egészséget, de fivére lelkesedése nem ismert határokat. Most, hogy öccse végre betette lábát a szobájába, odahordott elé mindent, ami őt magát jelentette. Aprólékosan megmutogatta kedvelt verseit, térképeit és a falakat borító festményeket. Wulgar akaratlanul is összehasonlította saját kopár szobáját ezzel az élettől és egyszerű örömeiktől lüktető helységgel és belsejében felizzott a harag. Ő miért nem kapta meg mindezt? Nevelői rövid időn belül elhagyták, noha csak egy kicsivel több figyelemmel belőle is kihozhatták volna az elrejtett tudást. Ő is vágott a tanulásra, de kezébe könyv helyett már korán fegyvert adtak. Mint másodszülöttnek, az volt a dolga, hogy védje a leendő uralkodót. Gyűlölt második lenni. Enrique közben levetette palástját és fáradtan rogyott a nagy karosszékbe. Lábaik felpolcolta egy zsámolyra. Wulgar ilyet soha nem tett volna. Egy uralkodó nem mutathat gyengeséget senki előtt.

– Öcsém. Fontos szerepet szántam neked. Követem lennél az új gyarmatokon.

– Nem hinném, hogy pont én vagyok a legmegfelelőbb személy a tárgyalásokat tekintve. – vetette oda félvállról. Enrique azonban kedvesen megrázta fejét.

– Ugyan. Csöppet se aggódj. Bárki megtanulhatja. Nem olyan nagy ördögösség.

Hirtelen elhallgatott. Ránézett a testvérére. Súlyos csend ülte meg a szobát. *Wulgar arca sötét árnyékba borult.*

– Bárki. Még én is. Ugye ezt akartad mondani? – szavai vészjósló nyugalommal szűrődtek ki összepréselt ajkai közül. Enrique leplezetlen rémülettel nézett rá. Bénultan követte szemével, ahogy lassan felemelkedik székéből és elindul felé. Képtelen volt akárcsak megmocanni is. *Wulgar megállt fölötte és lenézett rá.*

– Legalább küzdenél... hercegem.

Derek feltépte az ajtót. Odaugrott a mozdulatlanul álló ifjúhoz és maga felé fordította. *Wulgar nyugodtan nézett rá, aztán pillantása újra a földön fekvő összeroskadt alakra siklott. A Fantomok kapitánya letérdelt és megtapintotta a még meleg toka alatti nyakat. Ujjai alatt nem mozdult semmi, csak saját szíverése pulzált. Felemelkedett a holttest mellől, majd meghajtotta magát a némán álló fiatalember előtt.*

– Légy üdvözölve herceg úr! – hangja tompán kongott a fenyegető csendben. *Wulgar elmosolyodott, majd vállára terítve a fivére számára immár feleslegessé váló palástot, kemény léptekkel kísért a fényűző szobából.*

Az apa ájultan zuhant a körülötte állók karjába, amikor meglátta visszatérő fiát. A meghívott vendégek összezavarodva forgatták fejüket, amikor a termet ellepték *Wulgar katonái.* Derek eközben összehívatta Enrique hadtestét és közölte velük, hogy vagy engedelmeskednek a Kontinens új urának, vagy fertályórán belül kivégzik őket. A katonák közül sokan üvöltve roskadtak a porba és megtépték ruhájukat. A Fantomok türelmesen vártak. Tudták, hogy a többség akarata győz majd és a most átkozódó bajtársak is hamarosan az új herceget éltetik majd. Szép dolog a hűség, de egy halott lelki üdvéért mégsem teszik kockára életüket. A kapitány elégedett volt. Pont így képzelte.

A Kontinens egészén futótűzként terjedt a hír. Néhány héten belül nem volt olyan eldugott kis falu, mely ne tudta volna az új uralkodó nevét és félelmetes seregének gaztetteit. A halál fekete angyalai áttörték Észak hágóit, hogy vérrel öntözzék meg a téli álmából ébredő birodalmat...

A szekerekhez kötött lovak békésen nézték a tűz körül sürgölődő embereket. Az asszonyok halkan énekelve varrták a ruhákat, míg a férfiak az állatbőröket pakolták. Valamennyien a gyors meggazdagodás reményében hagyták maguk mögött a biztonságot jelentő falvakat, hogy a vásáron eladják terményeiket és a tél alatt elejtett vadak prémjét. Tavaly a Sever-tó szigetein próbáltak szerencsét, idén pedig a Bleet-folyó déli partjánál elterülő várost, Thurant szemelték ki. A helytartóság már csak egy napi járásra volt, lovon akár reggelre is odaértek volna, de így, asszonyokkal és gyerekekkel bizony lassabban haladtak.

– Micsoda szerencse, hogy véletlenül erre jártunk!

A férfiaknak idejük sem volt arra, hogy fegyvereik után kapjanak. Feketére mázolt arcú alakok ugrottak feljükk és kacagva szegezték szívüknek a fénylő pengéket. Tízen voltak, jóval kevesebben, mint a halálra rémült kalmárok, ám azok mégsem tettek semmit. Hagyták, hogy a haramiák feldúlják szekereiket, elvegyék prémjeiket és örülhettek, hogy egyáltalán életben maradtak. Az asszonyok rémülten bújtak össze, elrejtve fiatal leányaikat az éhes tekintetek elől.

– Imádom a vásárokat. Persze én magam nem vegyülök a csőcselék közé, elég, ha az erdőn körülnézek. – a hangadó odalépett a tűzhöz és fölé tartotta kezeit. Társai ezalatt röhögve szedegették össze a nyársakat és jóízűen falatozni kezdtek. Úgy viselkedtek, mintha csak meghívott vendégek lennének, nem gátlástalan rablók. Egyikük még meg is kínálta az egyik haragtól vöröslő arcú kereskedőt. Annak asszonya kétségbeesetten tartotta vissza a férfit, mert látta már, hogy baj lesz a gúnyból. Ám mielőtt a megalázott kalmár felpattanhatott volna, két lovas árnyalakja tűnt elő a fák közül. A nő sikoltása felverte az erdő csendjét.

Úgy bukkantak fel, mint kósza szellemek, és amíg be nem léptek a fénykörbe, tökéletesen beleolvadtak a környezetbe. A tűz lobbant egyet. Az újonnan érkezett férfiak egész alakját földig érő éjszínű köpeny takarta, arcukat akárcsak a támadókét csuklya rejtette el a kíváncsi szemek elől, míg ők maguk álcájuk védelme mögül mindent jól láttak. Kesztyűbe bújtatott kezeik összefonódtak szoborszerű mellkasuk előtt, hátukon átvetve jókora kard lógott. Csaknem egyformának tűntek, csupán magasságuk mutatott árnyalatnyi különbséget. Az elől haladó odaért a meglepett haramiavezérhez és egyszerűen kivette kezéből a megkezdett nyársat.

– Nekünk nem is hagyatok? – mély zengésű hangjában csipetnyi gúny rejtőzött.

– Hordjátok el magatokat, amíg jókedvemben találtok. Nem mondom kétszer. – bődült el a férfi. Emberei közelebb húzódtak, elfeledkezve a kalmárok rémült csoportjáról.

– Így is jó. Ez a mi területünk. Megkérdezhettétek volna, hogy betehetitek-e a mocskos lábatokat!

Nagy nevetés fogadta az idegen szavait. A haramiavezér ekkor felpattant és előrántotta törét.

– Megbánod a napot, melyen megszülettél! – azzal előrelendült, de nem érhetette el a komor alakot. A sülő hússal és hagymával megpakolt nyárs ugyanis mélyen befúródott a torkába. A másik ezalatt előrántotta kardját, és szempillantás alatt támadott. Egyszerre hatan ugrottak felé, de meglehetősen gyakorlottsággal háritotta kusza csapásaikat. Mire társa a segítségére jött, már négy mocskot átsegített a másvilágra.

– Azt hittem, még meg is forgatod a tűz fölött, hadd piruljon. – az alacsonyabb férfi hangja lágyabb volt, szelídebb még így a harc hevében is.

– Én nem vagyok olyan izgága, mint te. Csak lassan, látod, így is célt érek.

– Mi legyen velük? – intett párbajozó társa a menekülő útonállók felé, majd letörölgette az egyik halott zekéjében kardját.

– Vadásszunk. – jött a csöndes válasz. – Messze még a hajnal...

A kalmárok még mindig mozdulatlanul ültek, ugyanott, ahol a támadás előtt. Nem tudták, kiktől féljenek jobban, a haramiáktól, vagy ezektől az arc nélküli lovasoktól. Amikor a magasabb hirtelen odalépett a legöregebb kereskedőhöz, az hátrahőkölt a rémülettől. Az öregember egy pillanatra ráemelte szeméit a csuklyás alakra. Ha már meg kell lennie, legalább szembenéz a halállal. Szürke szempár villant rá az éjsötét homályból, aztán a férfi elfordult, hogy vonásai rejtve maradjanak.

– Balgaság volt az erdőbe jönnötök. Hajszálon függ az életetek.

– Köszönjük idegen! – bátortalan hang szólalt meg tőle jobbra. Kurta nevetés válaszolt rá.

– Azt nem mondtam egy szóval sem, hogy megússzátok. Mit adnátok cserébe, hogy lássátok a napfényt? A lelketeket? Valaki közületek megválthatja a többiek életét.

Társa közben elővezette a lovakat. Óriási szürke csődörök voltak, nagyobbak, mint a környékbeli hátasok. A véráztatta kardok a helyükre csusszantak, aztán a két férfi felpattant az ezüstökkel díszített nyeregbe és elnyelte őket a gomolygó sötét.

A meggyötört kereskedők egész éjjel le sem hunyták a szemüket. Két nap múlva pedig, amint beértek a városba, szétkürtölték a félelmetes hírt, hogy a Fantomok elérték a Bleet csendes vidékét is. A város olyan lett, akár egy felbolydult méhkas. Túl sok komor jel gyűlt már össze, addig napsütötte egén. Csak néhány napja, hogy a lápvidéken újabb holttestre bukkantak. Ember és állat egyaránt végezhetett vele, bár ha hinni lehet a szóbeszédnek, másutt kell keresni a gyilkost. Hogy hol, arról jobb nem beszélni. És ott volt még a ház is, mely hosszú évek óta titokzatos félelmet keltett a városiak szívében.

Első könyv

1. Fejezet:

A nagy tavaszi vásár

Az öreg csósz pipázgatva üldögélt a kidőlt faóriáson. Csöndes volt a táj, még a madarak is hallgatagon gubbasztottak a csupasz ágakon. A láp felől szaggatott hangokat hozott a szél, beszélgetés foszlányait és keserű szívszorító zokogást. Az sír így, akinek kitepték a szívét, mely hitt és szeretett. A nyálkás köd hideg selyembe vonta a tájat, a közeledő embereket viszont elrejtette a kíváncsi szemek elől. A csósz most nem mozdult. A gyümölcsöst most úgysem háborgatta senki.

– Megtalálták?

Az öregember fel sem pillantott, csak némán bólogatott. Fiatal férfi ült le mellé és komor arccal fürkészte a szürkés homályt. Díszes ruhája éles kontrasztban állt a sáros, viseletes göncökkel, kifinomult arcéle jól mutatta, hogy nem a környező viskók egyikéből érkezett. Mégis úgy üldögélt az öregember oldalán, mintha egész gyermekkorát a közelében töltötte volna. Ez részben igaz is volt. Ron bátyó számtalan esetben kergette végig cimboráival egyetemben a lápon, ha tetten érte őket. Volt, hogy gyorsabbnak bizonyult és akkor nem nézte ki a nemesi poronty és ki az utcakölyök. Egyformán elverte valamennyit. Később a suhancok vissza-visszajártak segíteni neki nehéz munkájában és kacagva emlegették a régi időket. Igen, Akkor még nevetés hangja verte fel a mocsárvidéket, nem a gyász szívzaggató kiáltása. Most újra összegyűltek, hogy az öregember egyetlen lányát illően eltemessék. Myrja három napja tűnt el nyomtalanul, pedig nála jobban senki nem ismerte a lápot. Ott nőtt fel és ott is érte utol végzete.

– Eljöttél Lothar. Tudtam, hogy el fogsz jönni. Sara nem hitte, de én megmondtam. – szólalt meg az öregember reszketeg hangon.

– Azt hittem, örömteli fogadtatásban lesz részem. Ehelyett csak a fájdalom az, mi keblére ölelt. Forrong a város.

– Ide nem jut el a hangja. Ezért is szerettem itt élni. Csendes zug volt, csak a természet susogott éjjelente. A lányom éneke volt az egyetlen, ami megtörte a láp csendjét. – lehajtotta fejét. Nem sírt, rég volt már, hogy könnyeket hullajtott valakiért. A fiatal férfi mozdulatlan arccal fürkészte a ködfelhőket, csak

szeme lágyult el egy pillanatra. Mélyebb volt a fájdalma, mintsem kitárja azt bárki előtt is.

– Szerettem Myrját. Apám akarata ellenére. Az emberek nem árthattak nekünk, de a túlvilág démonai annál inkább.

– Ezek nem démonok voltak fiam.

– Már négy holttestet találtak a tél óta. Myrja az ötödik. A sebek és a harapások nem állattól erednek. Láttam valamennyit és biztos vagyok benne, hogy a lányodat is ezek kapták el. Ember nem tesz ilyet.

A kiáltások felelősödtek. Kisvártatva előbukkantak a ködből a leplekbe csavart holttestet cipelő ifjak. Ketten voltak erős, markos legények, akik Myrja választása ellenére, reménytelen szerelmet tápláltak szívében a csósz leánya iránt. Most olyan gyengéden fektették le a kunyhó előtti nyirkos fűbe, mintha nászágyára helyeznék. Lothar letérdelt mellé és vigyázva kitakarta arcát. A sápadt orcákon enyhe pír ragyogott, a finom pillák eltakarták a lecsukott szemeket. A karcsú nyakon ott égett a jól látható harapásnyom, körülötte elkékülve a zsenge bőr, mintha csókkal oltották volna ki életét. A helytartó fia rámutatott a jelre.

– Ugyanaz a harapás, akár a többi áldozaton. A templomban kell eltemetni, megszentelt helyen. De előtte fejét kell venni.

A csósz felpattant és nekiugrott a fiatalembernek. Ordítva ütötte, amíg annak barátai nagy nehezen le nem szedték róla. Lothar nem törődve fájdalmival, magához ölelte az átkozódó öregembert.

– Csak így lesz nyugta a másvilágon. Ha nem tennénk, még visszajárna és emberhúson élne, akár a démonok, akik elveszejtették. Éjjel támadna, és nem nézné kit ragadott el. Már nem a lányod lenne többé, hanem vérszomjas bestia.

Az apa üres tekintettel nézett rá, aztán le a földön fekvő testre. Érezte, hogy a fiatal férfi igazat beszél. Hallott már ő is még gyermekként a visszajáró lelkekről, de ostoba babonának tartotta. Myrja olyan szép volt, mintha csak aludna. A halál nem bomlasztotta meg testét, pedig napokig hevert a lápon. Ez valóban szokatlan. Elfordult és belépett a kunyhóba. Lothar intett a többieknek.

Nehéz és véres munka volt, egyikük el is ájult a rettenetes látványtól. Nem készültek erre, így kard helyett tőreikkel kellett dolgozniuk. Amikor végül befejezték a borzalmas munkát, szorosan bepólyálták a vérző testet és gyors léptekkel elhagyták a tragédia színterét. A városban már tudtak az újabb halálesetről, így a papok készenlétben várták őket. Csakhamar felzúgtak a harangok és fehér füst szállt fel a templom karcsú kürtőiből. Éjfélig miséztek a

jámbor papok, majd eltemették a holtat a lenti kripták egyikében, hogy ott aludja örök álmát.

Lothar Thatcher a thuran-i helytartó fia, ezalatt őrült vágóban hajszolta lovát minél távolabb a szomorú helytől. Üvöltve nézett fel az égre, melyen lassan bandukolt a hold. Ha módjában állt volna, nyilakkal lyuggatja ki kerek viruló arcát, hogy többé ne hozhasson fájdalmat a vidékre. Az erdő néhány lépésnyire zúgott tőle. Lova idegesen kapta fel fejét, jobb szeretett volna már a meleg istállóban álldogálni. A férfi vetett még egy pillantást a sápadt gömbre, aztán megfordította lovát, hogy visszatérjenek az emberek közé.

– Billy! Billy! Hol kódorog ez az átkozott kölyök?

– Jövök már Lara néne!

– Két ezüstöt adtam nyavalyás és a ketrecek még seholl!

– Majd mindjárt jobb kedvre derülsz öreganyám, ha elmondom, amit az imént hallottam!

A házsártos asszonyág lesöpörte pultjáról a morzsákat és a túlságosan elszemtelenedett macskát.

– Sipirc Félix, majd délben kapsz egy kis csirkehúst. Ide, fiam, ide pakolj le és közben mesélj.

A lyukas csizmát viselő kamasz óvatosan letette a csirkékkel teli ketreceket arra a helyre, ahová a nő kívánta, aztán rákönyökölt a pultra.

– Honnan kezdjem?

– Te pokolfajzat! Anyád nem tanított meg a jó modorra?

– Nincs anyám, ezt te is jól tudod.

– Na, gyere! Itt egy alma, a féllábú Noah küldi. Megkért, hogy szóljak, ha itt végeztél, siess hozzá.

– Köszönöm! Akkor ma éjjel zavartalan álmom lesz.

– Az éjszakák veszélyesek itt Thuran-ban fiam. Még nem tanultad meg?

– Nagyon is jól tudom. Két éve élek itt, láttam egyet, s mást. De az utóbbi hetekben sok szörnyűség történt a városban és a folyóölgében.

– És a ház?

– Eh mit törődöm én most a házzal? Az egész helytartóság olyan akár egy fortyogó vulkán. Halva találták Lothar kedvesét, a szép Myrját. A vénaszonyok megesküdnének a buja istenekre, hogy a visszajáró lelkek tették. A démonok, akiknek harapása fertőz, akár a döghalál. Szürkületkor osonnak elő tanyájukról és az istenek óvják azt, aki az útjukba kerül. Akit megharapnak,

árnyékká válik maga is, csak a vér íze adhatja vissza emberi arcát. A vér festi pirosra halotti sápadtságát, így majdnem olyan lesz, mint az élők. Elvegyül a nép között és az befogadja, hisz sajátjának véli. Így gyilkolnak, kihasználva a rokonszenvet. Egész családokat mészárolnak le egyetlen éjszaka alatt. És ez még nem minden. A kereskedők, akik a déli alföldekről jöttek, az erdőben találkoztak a Fantomokkal.

– Nem mész a féllábúhoz. Itt maradsz velem!

– Már miért ne mennék! Nála az istállóban alhatok, illatos szalmán a disznók meleg oldalában. Maga a mennyország, a magamfajtanak.

– Nálam is elalhatsz! A kemence előtt.

A fiú zsebre dugta kezéit megemelte nem létező kalapját és már fordult volna, amikor a nő utána szólt.

– Levest is adnék!

Ez hatott. Billy átlendült a pulton, körbetáncolta a termetes asszonyságot és torkaszakadtából kiáltozni kezdett.

– Ide-ide emberek! Ilyen szép csibéket még nem láttatok. Saját kezemmel ettetem őket, tenyeremből ittattam! Na és a tojások? Mindet hajnalban szedtem és megsúgom, némelyikben két sárgája is lapul!

A piacon ekkorra már minden árus elfoglalta a helyét. Itt szinte mindent lehetett kapni, ha pedig nem, akkor másutt sem volt érdemes keresgélni. Elvermelt gyümölcsök mosolyogtak a vásárlókra, éjjel vágott disznók lógtak az erős kampókon, szemérmetlenül feltárva belsejüket, míg a friss kolbászok és hurkák végtelen kígyókban tekeregtek a vértől sikamlós asztalokon. A pékek ott szorgoskodtak a nyitott kemencék előtt, és a tébláboló utcakölykök mindig kaptak egy-egy falatot a jószívű mesterektől. A piac külső körén óriási karámokban ott bégettek, rőfögtek és nyihogtak az eladásra szánt jószágok, a nagyhangú vásárolók a csillagos eget is lehazudták, csakhogy borsos áron megszabaduljanak tőlük.

Am a megszokott vidám hangulat most elmaradt. Mindenki a lápon bekövetkezett halálesetekről és a Fantomok felbukkanásáról beszélt. Őt halott nem egészen egy hónap alatt. Thuran-ban élni eddig sem jelentett felhőtlen boldogságot, de most különösen veszélyessé vált a vidék. Halál járt a szürkület nyomában és az éjszakák félelemmel teltek meg.

Billy déltájban visszatért barátaihoz. A rongyos senki fiai egy kupacban üldögéltek a karámoknál és élvezettel eszegették a megmaradt, kissé rothadásnak induló gyümölcsöket. A maradékot mindig megkapták.

– Az öreg csősz nem jött el.

– Ez volt az első év, hogy távol maradt, de érthető. A helyében én sem jöttem volna. Minek hallgassa végig, amit már úgylis tud.

– Találatok munkát?

– Néhányan. A vásár a hét végéig tart. Addig csak kihúzzuk valahogy. És te Billy?

– Rám mosolygott a szerencse. A tyúkos néne befogadott. Nem lesz egyszerű, de azt hiszem nevelhető.

Nagyot nevettek. Szerették a barátjukat, de most jobban irigyelték, mint Észak hercegét. Lesz hol aludnia és enni is kap. Cserébe pedig bátor arccal virraszt majd a kis kunyhóban, őrizi a kofa álmát. Billy odaadta egyiküknek az almát, aztán továbbállt. Elindult a féllábú seprűkészítőhöz, hogy elmesélje hihetetlen szerencséjét.

Átvágott a kelmefestők bűzőlgő sátrai között, kikerült egy magába roskadt koldust, ám mielőtt megpillanthatta volna a férfit, néhány fiatalember állta el az útját.

– Billy, te vagy az?

– Nahát Al! Hazatértél?

– Amint látod fiacskám. Gyere csak, beszédünk van veled.

Odavezették a lovaikhoz és ő kissé félve nézett fel az óriási hátasokra.

– Muszáj ezt? Hová megyünk?

– A Tanács elé.

Billy rosszat sejtett. Eddig kétszer járt már a város titkos tanácsa előtt, melyről még maga a helytartó sem tudott. Mindkétszer lopás miatt hurcolták oda, de szívszorító történeteivel mindig kibújt a hurokból. Most elképzelése sem volt, miért viszik oda, a mai napon olyan ártatlan volt, mint egy tojásból épphogy kibújt kiscsirke. Ha már a kofánál tartunk.

– Nem loptam semmit! Anyám életére esküszöm.

– Elhiszem. Nem azért viszünk el. Az esküt pedig nyugodtan elfelejtheted. Mindenki tudja, hogy árva vagy. Ugorj fel!

A Vének Tanácsa egy kocsmá borospincéjében ülésezett. Tíz férfi és egyetlen nő alkotta, aki azért kapta a megtisztelő szerepet, mert három férjét tette el láb alól, megbosszulva kegyetlenkedéseiket. Ő döntött a nők sorsáról, kevesebb feladata is akadt, mint társainak. Billy szorongva haladt az ifjak között, nyakát behúzta vékony inge rejtekébe, kezeit ökölbe szorította.

– Szervusz Billy! Rég láttunk fiút!

A középen trónoló aggastyán ráhunyorított a megszeppent kamaszra.

– Bárcsak még régebben történt volna az a találkozás. – felelte.

– A válaszból ítélve szemernyt sem változtál. Ez jó jel. Feladatot kapsz kölyök.

Billy csodás átváltozáson esett át. Kihúzta magát, szemeibe éber csillogás költözött, még rongyos nadrágját is megigazgatta, és bátran állta a kutató pillantásokat.

– Ma hallottam, hogy lovászfúra lenne szükség. Elvállalod?

– Nem éppen erre gondoltam, de ha nincs más...

– Nincs. Értesz a lovakhoz?

– Ahhoz értek, amihez csak kell.

– Ez a beszéd. Külön szobád lesz, naponta háromszor ehetsz és végre rendes ruhában fogsz járni.

– Ennyi elég is. Elvállalom. Ilyen mesés feltételekkel még magát az ördögöt is kiűzöm a barlangjából.

– Valami hasonló lesz a feladatod, eltaláltad. Itt van egy köpeny és egy kevésbé elnyűtt csizma. Úgyis kapsz majd másikat.

– Hálásan köszönöm! A kofának azért szóljatok. Igaz, hogy hozzá ígérkeztem el először, de a leves nem tud versenyezni a lakomával. Jut eszembe, hová kell mennem?

– Mindent a maga idejében. Lesz még egy feladatod. Ez fontosabb mindennél.

Lehalkította a hangját és magához intette a fiút. Billy várakozva nézett rájuk.

– Az lesz a dolgod, hogy mindent alaposan megfigyelj. Nyitva legyen a szemed, bármerre is mész. Ha pedig alkalom adódik, elszöksz és visszatérsz ide. Mindent tudni akarunk. A város jövője forog kockán. A te kezekben vagyunk fiam. Ha kudarcot vallasz, veled bukik a város is. Megértetted?

– Tökéletesen uram. Persze jobb szeretnék lopni, de ez ellen sincs semmi kifogásom. Most pedig megtudhatnám végre, hová is kell mennem?

– A Lamarr-házba.

Billy hátrahőkölt. Minden vér kifutott az arcából. Önkéntelenül megrázta fejét, de akkor már erős karok fogságában állt.

– Előbb is mondhattátok volna...

– Akkor nem vállalod el.

– Így igaz. Nem vállalom.

– De igen kölyök! Különben a kis barátaidra szomorú sors vár. Bekergetjük őket az erdőbe, és gondolom sejtet, mi ólálkodik odakint, ha leszáll a sötét.

– Ezt nem tehetitek! Ártatlanok!

– Megmentheted őket kölyök. Már ígert mondtál. Kisétálsz az ajtón és ígérem, hogy amíg vissza nem térsz, tejben-vajban fűrosztom őket.

– Kérem szépen! Bárhová, csak oda ne! – könyörgött. A félelem kiült arcára, szemei riadtan rebbentek egyik kőarcról a másikra.

– Hiszen te semmitől sem félsz!

– Nem is! De ezek lidércek. Démonok. A lápon is ők kísértének.

– Pont erre vagyunk kíváncsiak. Megtudni, valóban lidércek-e ahogy azt évtizedek óta gondoljuk. Megtudni mit titkolnak az elfüggönyözött ablakok mögött, miért nincs élet a hatalmas kertekben és miért csak az est leszállta után van mozgás a birtokon. A vén szolgál, Samuel a vásárba jött. Soha más nem járt a városban abból a házból, csak ő. Így van ez minden évben. Jön és aztán elmegy. Rengeteg mindent visz magával, húst, kenyeret, ruhákat. Egyedül jött, de nem egyedül távozik. Saját maga kérte az új lovászt. A régi ugyanis meghalt.

Az utcakölyök beharapta száját. Hagyták, hadd eméssze meg a hallottakat. A feladta súlya nem az ő zsenge vállaira való, tudták jól. De azt is, hogy a pimasz kis legény a legmegfelelőbb a feladatra. Billy hirtelen megemberelte magát.

– Az ígéret szép szó. Ha én betartom, nektek is be kell. A barátaim semiben ne szenvedjenek hiányt.

– Aranyéletük lesz!

– Ki tud erről?

– Csak azok, akik itt vannak.

– A helytartó?

– Sem ő, sem Lothar. Nekik most az a feladatuk, hogy katonailag védjék az embereket. Máshonnan nem várhatunk segítséget. Te vagy az Billy, aki segíthet. Megteszed ugye?

A fiú némán bólintott.

– Odavezetünk Samuelhez. – az ifjak meghajoltak a Tanács előtt. Billy csak kurtán biccentett. Elnézték neki. Most az egyszer.

Ideje sem volt fellélegezni, máris a szabad levegőn találta magát. Most, hogy kikerült a szúrós pillantások keresztüzéből, kezdte egészen más szemmel nézni a küldetést. Thurán városa az ő segítségét várja! Ebből még haszna származhat. Neki és a bandának. Nem lesz több éhezés, sem hideg éjszakák a vízmosásokban. Füttyörészni kezdett.

– Nocsak, milyen jó kedved kerekedett fiú.

– Nevem is van, hékás. Billy a Szörnynyüvő.

– Inkább Billy a lóköető! – hahotáztak, aztán maguk felé fordították.

– Remélem odabent is ilyen vidám leszel Billy.

– Csöppet se félts!

– Akkor jó. Csak tudnám, mitől libabőrös a karod öcskös?!

– Szórakozz a nénikéddel! – felelt a fiú és arra fordította fejét, ahonnan a csőcselék zajongását hallotta. Hatalmas szekér állta el az utat, pont a Kék Kappan nevű fogadó előtt vesztegelt. Az emberek ámulva járták körbe és azon tanakodtak, hogyan fog a négy derék háta elindulni ilyen iszonyú teherrel. Aki még nem tudta volna a szekér úti célját, azt a szemközti kocsmából kituduló részekkel készséggel felvilágosították. Mire Billy magához tért a döbbenettől, alkalmi útitársait elnyelte a föld. Nem volt bolond, tudta, hogy figyelik. A várakozó gyerekek ekkor szétrebbentek, akár egy fészekalja verébfióka. Sikítózva rohantak szanaszét, amikor a fogadóssal együtt egy magas szikár öregúr is kilépett a fényre. Billy alaposan megnézte magának. Nem úgy tűnt, mintha magát az ördögöt szolgálná. A ráncok ellenére, szép vonású arca volt és a szemei sem lövelltek lángot, ahogy azt az ördög szolgájától elvárhatnánk. Az öregember kezét rázott a kedélyesen mosolygó fogadóssal.

– Akkor jövőre folytatjuk a játékot barátom. Ne feledd, most én állok vesztésre, de te három évig voltál a kutyaszorítóban.

– Vigyázz magadra Samuel! Biztos, hogy ne adjak még két lovat?

– Nyugalom barátom. Erős állatok ezek, ennél sokkal nagyobb súlyt is játszva elmozdítanak és galoppozva viszik a birtokra.

– Uram! Kérem várjon!

Billy intett nekik és odaszaladt a szekér oldalához. A férfi lenézett rá. A szeplős arcon megilletődött komolyság ült.

– Uram! Ha lovászfiút keresnek, szóval remélem még nem késtem el.

– Hogy elkésni? – nevetett a férfi és lesöpörte nadrágjáról a morzsákat.

– Sokan jöttek?

– Nem tudom, mit akarsz kölyök. Hiszen messziről látszik rajtad, hogy azt sem tudod melyik a ló eleje. Na, eredj szépen, sietős a dolgom.

– Kérlek uram, tegyél egy próbát. Ha nem válnék be, elmegegyek.

– Úgy! Meglehet, hogy arra bizony nem lenne módod. – várt egy kicsit és a kölyök arcát fürkészte. Vékonyka, de idővel megerősödhet. Kiköpte a bagót és megtörölte száját. – Egye fene. Ma valahogy túl kevesen jöttek. Pattanj fel, de előre mondom, rázós lesz az út.

– A nevem Samuel. Mindenki így szólít és mivel máától te is velünk fogsz élni, neked is csak Samuel vagyok. Az istálló mellett lakom, a szolgák házában.

Elődöd, a Vörös Simon hallgató ember volt, vele együtt is laktam. Remélem te nem vagy túlfelbeszédű. Sokat dolgozom és nyugalmat szeretnék magam körül.

– Ha akarod, néma leszek, mint egy potyka.

– Rengeteg a munka és nincs lazsálás. Akkor nincs. Utána mindig van egy kis pihenő. Talán furcsa lesz, amit most mondok, de fel kell készülnöd rá. Nappal alszunk, éjjel dolgozunk.

Bár nem mutatta, de azonnal felkeltette érdeklődését az imént elhangzott mondat. Igyekezett, hogy hangján ne érződjön döbbenet.

– Valami ilyesfélét csináltam én magam is.

– Nocsak, ez igen érdekes. Virrasztó voltál talán?

– Nem. Tolvaj. De nem valami jó. Sajnos többször kaptak el, mint ahányszor megtömhettek volna a hasamat.

– Akkor valóban új foglalatosság után kellett nézned. Odabent majd nem mondjuk el, hogy vajmi keveset konyítasz a lovakhoz. Majd szépen megtanulod ezt is. – kacsintott rá. Billy az utat nézte. Kezdeti félelme mostanra ellapult akár a fűkupacok mögött rejtőző nyúl. Az öregembert egyből megkedvelte, tetszett neki, hogy olyan vidám, a korához képest.

– Aztán téged hogy hívnak kis tolvaj?

– Billy. A másik nevemben anyám soha nem volt biztos, így jobbnak látta el sem árulni azt.

– Mennyi idős vagy?

– Tizenhat éves. A bandából csak Foghíjas öregebb nálam, de ő is csak néhány hónappal.

– Hm. Akkor most beszéljünk komolyan fiam. A lovakhoz nem értesz, lopni sem tudsz. Eddig rendben. De azért csak van valami, amire képes vagy!

– Akármire uram.

– Már mondtam. Samuel. Hát legyen. Ha odaértünk, megtanítalak néhány dologra, mert azt hiszem, mégsem az istállóban fogsz dolgozni.

– Nem? Hát hol?

De az út további részén az öregember hajthatatlannak bizonyult. Egyetlen egy szót sem szólt, amíg rá nem kanyarodtak a dombra vezető útra. A keréknyomok egészen frissek voltak, de különben jól látszott, hogy alig járnak erre. A távolban pedig ott magasodott az óriási ház, körbevéve a masszív kőkerítéssel. Dárdák rozsdálló hegyei álltak ki a kőből, elvéve a kósza vándorok kedvét a behatolástól. Varjak reppentek fel az útszéli fákról és repültek a birtok felé. Ez volt tehát a félelmetes hely, ahová akarata ellenére kényszerítették. A városban mindennapos téma volt a sokak szerint boszorkányos ház, ahonnan

még soha senki más nem tette ki a lábát, csak az öreg szolgál. Bár Billy fél föl-
lel hallott valamit, mintha ez nem mindig lett volna így. Mintha igazából csak
két vagy talán három évtizede szakadt volna meg a kapcsolat Thuran városa és
a birtok között. Fázósan húzta össze vállain a rongyos köpenyt. Félt és fázott,
egyszerre. Már jól látszottak a kovácsoltvas kapuk és a lobogó fáklyák, amikor
a férfi újra odafordult hozzá.

– Isten hozott a Lamarr-házban fiam!

Azzal az óriási kapu nyikorogva feltárult. Billy ámuló szemekkel nézte a
szürke köpenybe burkolózott katonás őrköt, akik néma biccentéssel köszön-
tötték és többet ügyet sem vetettek rá. Négyen álltak a birtok kapujában és a
fiú tudta már, hogy ott állnak esőben, fagyban, égető forróságban. Vajon
azért, hogy az idegeneket távol tartsák, vagy épp ellenkezőleg, bentről nem
engednek ki valakit, vagy valakiket. A kapu nagyot döndülve csukódott be,
elzárva a kilátást. Visszafordult a bakon és elkerekedett szemekkel bámulta a
fényűző házat, annak megannyi ragyogó ablakát és a falakat díszítő ember
nagyságú szobrokat. Repkény futotta körbe a díszes faragásokat és szaggatott
dudaszó jelezte érkezésüket. Egy újabb kapu nyílt meg előttük és a szekeret
elnyelte a hatalmas épület, akár egy örökké éhes nagyra tátott száj.

2. Fejezet:

A Lamarr-ház

– Megérkeztünk. Ugorj le fiú és kezdj el lepakolni. Nemsokára jönnek a konyháról és viszik a zsákokat. Nem szeretnek várni, mert a tűz közben lobog. Később majd körbevezetlek, de most nem érünk rá bámészkodni. – azzal az öreg szolgáló komótosan eloldozta a lovakat és azok engedelmesen követték az ismeretlen homályba. Egy fedett udvarban lehettek, fáklyák lobogtak mindenütt. Sehol egy ablak, még egy aprócska sem, ahol egy egér benézhetett volna. Csak a fáklyák adtak némi fényt, groteszk árnyjátékot villantva a falakra. Billy csak állt az ember nagyságú kupac előtt és azon tűnődött, hogy sírjon-e vagy nevéssen kínjában. Reménytelen feladatnak látszott akárcsak egyetlen zsákot is eloldani a szoros gúzsból. Halk nevetés riasztotta meg és megpördülve tengelye körül, védekező állásba merevedett.

– Azt hittem Samuel egy gólemmel tér vissza. Simon mellett hozzászokhattott az óriási méretekhez. De amint látom, te igencsak messze vagy a fent említett példaképtől.

Billy megpróbált a sötétség mögé lesni, de csak a szeme káprázott.

– A nagydarab fickók mind lassúak és olyan a gondolkodásuk, mint egy marháé. – vágott vissza.

– Kicsi a bors, de nagypofájú!

A kötekedő hang nem lehetett sokkal idősebb nála. Billy méregbe gurult.

– Gyere elő, akárki is vagy és megtanítalak a jó modorra.

– Inkább pakold a zsákokat, mert Samuel nem szokott tréfálni. Hidd el, én már tapasztalatból beszélek.

Billy ekkor elrugaskodott a szekértől és a hang irányába ugrott. Az eddig rejtőzködő alak nem tudott kitérni a hirtelen támadás elől, így a fiú könnyedén maga alá gyűrte. Lefogta hadonászó karjait és kivonszolta a lobogó fényre. Ott azonban hirtelen elengedte és rémülten ugrott hátra. Egy lovaglóruhába öltözött, befont hajú leány nézett rá a szalmával kevert sárból.

– Na, mi van, leharapták a nyelvedet? Vagy másra számítottál? – a csúfondáros hang mögött elfojtott nevetés bujkált. Billy olyan vörös volt, mint a lány nyakába kötött, férfias csomózású kendő.

Megfordult és rángatni kezdte a zsákokat rögzítő köteleket. A lány felkacagott a háta mögött, aztán odalépett mellé és apró késével egyszerűen elvágta azokat. A degeszre tömött zsákok nagyot puffanva értek földet és Billy rémülten vette észre, hogy az egyik bizony kiszakadt. A lány vonszolni kezdte a földön. Nehéz volt és egyre több mag szóródott ki belőle. Billy ekkor odaugrott kivette kezéből és a hátára dobta. A lány szorosan mellette lépkedett és tenyerével takarta el a szakadást.

– Itt fordulj jobbra, hamarosan egy ajtó következik, rúgd be és kinyílik magától.

Úgy tett, ahogy mondta. Újabb boltíves folyosó következett és most egymás mögött araszoltak, hogy elférjenek. Hangokat görgettek a vizes falak, valahol egy macska nyávogott szívszorítóan.

– Ez már a konyha. Vidd egyenesen Cecíliához a zsákot, aztán siess, mert van még. – azzal magára hagyta a vadidegen helyen. Billy megtette a hiányzó néhány lépést és egy jókora ablaktalan helységbe ért, ahol lázas munka folyt. Pompás illatok szálltak a levegőben és egyszerre rájött mennyire éhes. Az addig kiállt izgalmaktól eszébe sem jutott éhsége.

– Erre, erre fiacskám! – éles kiáltás zökkentette ki gondolataiból. Felemelte a zsákot és futva indult a fakanállal hadonászó asszony felé.

– Samuel küldött. – lihegte és lyukas felével felfelé tette le a jókora zsákot. A nő végigmérte.

– Bírni fogod a munkát fiacskám? Kissé soványka vagy!

– Csak vigyázz jó asszony, mert nem ismerlek lehetlent. Mi lesz az ebéd? – kérdezte szemtelen vigyorral és belemártotta ujját a cukrozott habba. A fakanál nagyot koppant a feje búbján.

– Félre onnan! Koszos vagy, akár egy kéthetes malac. Előbb fürödj meg, aztán nem bánom ehetsz is. Sofia merre jár?

– Sofia?

– A leányzó, aki idáig kísért. Magadtól nem találtad volna meg a konyhát. Ő a lányom. Kerítsd elő, mert beszédem van vele.

– Jó, de merre találom? Nem ismerem a házat.

– Még nem. De ő nem is ott van. Samuel majd segít.

Billy így visszatért a szekérhez és szuszogva lepakolta a nehéz zsákokat. Sem az öregember, sem a cserfes leány nem bukkant fel. Egy ideig várakozott, aztán felmászott a bakra és betakarózott az otthagyt pokróccal. Valószínűleg elszunyókált, mert arra riadt, hogy nagyot rándul a szekér és megindul vele. Rémséggel ugrott föl, de csak az öregember üldögélt mellette.

- Olyan képet vágsz, mintha kóbor szellem lennék.
- Ne haragudj. Csak nem tudtam hirtelen, hol is vagyok.
- Jobb helyen nem is lehetnél. Az istállóba megyünk. Szeretném, ha megismernéd a többieket. Ne aggódj. Cecília félretett neked is a tortából.
- Ünnepe van talán?
- Persze. Itt vagy velünk.

Billy természetesen egyetlen szavát sem hitte. Ne nézzék madárnak, hogy miatta van ez a felhajtás. Az öregember nevetett.

– Látom, nem lehet becsapni. Örülünk, hogy itt vagy, de a torták valóban másnak készültek. Ám az ünnepségen téged is szívesen látnak.

Az istállóba nem volt egyszerű bejutniuk. Samuel leszállította a bakról és odaküldte a zárt kapukhoz. Kétoldalt ott is fáklyák lobogtak.

– Vedd el az egyiket és tárd ki a kaput. Lesz majd még egy, de azt csak akkor nyithatod, ha már begördültünk és a hátunk mögött bezáródott a másik.

– Miért?

– Ne kérdezz, csak csináld. Később, majd mindent megtudsz.

A lovak engedelmesen megálltak az újabb kapuk előtt és türelmesen vártak, amíg Billy visszatért, hogy továbbengedje őket. A második kapu mögött már maga az istálló várta őket. Jókora, félhomályos hodály, két oldalán az állások és szebbnél szebb lovak. A szekereknek három teret különítettek el. Kettő a helyén volt, a harmadikon ők ültek. Legalább ötven dolgoztak a lovak körül és most érdeklődve hagyták abba munkájukat, hogy szemügyre vegyék az éppoly kíváncsi jövevényt.

– Ő lenne az új lovászfiú?

– Nem Randy. Senki nem jelentkezett, így holnap egy másik városba kell elmennem. Ez a legényke, Billy, inkább afféle inas lesz odafönt.

– Okos dolog ez Samuel?

– Miért ne? Legalább felpezsdíti kissé az életet.

– Pezseg az nélküle is.

– Nincs jobb dolgotok? Itt hagyom a fiút, ismerkedjete össze. Én előre megyek. Sofia! Bújj elő, anyád már keres.

A leányzó durcás arccal ugrott le a keresztgerendáról. Talpra érkezett, akár egy macska. És úgy is fújt mérgében. Billy érdeklődve nézte, ahogy az öreg lovász oldalán távozik az istálló homályba vesző végénél, ahol feltehetően ugyanolyan kapuk várták őket.

– A városból jöttél?

– Onnan. – Billy sorra kezet fogott a férfiakkal.

– Mi hír a nagyvilágban?

– Halottakat termel a láp. – kutatva nézett rájuk. Azoknak arcizma sem rezdült.

– Hányan vannak?

– Öten, de többek úgy vélik, lesz ez még több is.

– Kik?

– Lothar, a helytartó fia és a városiak nagy része.

– Hát egy ideig biztosan nem mész közéjük.

– Mit jelentsen ez? Fogságban vagyok?

– Nem. A birtok egészén szabadon mászkálhatsz, csak el nem hagyhatod azt. Az örök éberek.

– Miért van erre szükség?

– Az emberek sok mindent beszélnek. Főleg erről a házról. Félnek tőle, azt hiszik, a túlvilág erői munkálkodnak a falak között. Te is így gondolod, ne is tagadd. De idővel rájössz, hogy mese az egész. Talán már ma éjjel.

Billy önkéntelenül megborzongott. A férfiak visszatértek a lovakhoz, magára hagyva gondolatatival. Cseppet sem volt derűs kedvében. A komor, fenyegető légkör, a homályos, sötét folyosók, dupla ajtók, mind csak fokozták baljós érzését. Így mikor Samuel felbukkant, hogy magával vigye, szentül meg volt győződve arról, hogy ütött az utolsó órája. Arra mentek, ahol a kislány is eltűnt. Ha ő életben van, akkor talán van némi halvány esélye, hogy őt sem ölik meg. Amikor beléptek a várakozó helységbe (Samuel nevezte így) hirtelen jobbra fordította a meglepett fiút. Súlyos, földig érő függőnyt hajtott félre, ami egy ajtót takart.

– Gyere fiam, megmutatom a kertet. Itt megyünk ki, az a másik ajtó ugyanis a házba vezet.

A napfény szinte elvakította. Szeme hozzászokott már a sötéthez, így egy jó darabig szorosan összecukta, mert valósággal fájt a fény simogatása. Amikor félve körülnézett, csodálatos lugast pillantott meg. Aprólékos gonddal metszett fák között haladtak, örök alvásba dermedt szobrok között, és imitt-amott apró tavak gyűrűztek, ahogy a megriasztott kacsák szétrebbentek habjakon. Hatalmas kert volt, valóságos útvesztő. Nem is járták körbe mindet, épp csak az elejét, majd Samuel visszafordult és előre mutatott. Billy ámuló szemei előtt ott pompázott a Lamarr-ház, annak valamennyi erkélye, tornya és ablaka.

A magasra emelt vastag falak tökéletesen elrejtették Thurán városának eme gyöngyszemét. Gyönyörű épület volt, óriási birtokkal és félelmetes hírnévvvel. Billy remegő térdekkel állt, hiszen eszébe jutott a feladata. Az egyik ablakban hirtelen mozgást vett észre és remegve simult az idős férfi oldalához.

– Menjünk Billy. A dézsában már gőzölög a szappanos víz.

– Azt már nem! Végre valaki, aki annyi idő, mint én. Kérlek Samuel, hadd maradjon még. – Sofia a semmiből bukkant elő és kipirult arca beszédesebb volt be nem álló szájánál. Az öregember sóhajtott egyet.

– Jó. De ha szólok, azonnal jöttök!

A leányzó kacagva fogta meg a tétován álldogáló fiú kezét és magával húzta a sosem látott kert rejtelmei felé. Kisvártatva vadul kergetőztek a fák között, átugrották a felhőket majmoló pocsolókat és végül kifulladásra érték el a hátsó falakat. Innen most alig látszott a ház és Billy kifáradva a játéktól lehuppan a fal tövébe. Sofia mellé ült és megtörölgette kicsípett arcát.

– Csodálatos ez a kert.

– Igen az. Még soha nem láttam ehhez foghatót.

– Én sem. Nagyon szeretek itt lenni. De főleg teliholdkor gyönyörű. Olyankor sokszor kint töltöm az egész éjszakát és énekelünk.

– Énekeltek? Mások is vannak itt?

– Persze. Különben ki látná el a rengeteg feladatot? A Lamarr-ház szolgálói mind itt élnek és most már te is közénk tartozol Billy. Meglásd, nagyon szeretsz majd itt lenni. Akárcsak én.

Billy a ház felé pillantott.

– Óriási ez a palota.

– Ez csak egy ház barátocskám. Mindössze három emelete van és harmincegy szobája. Furcsa ugye, hogy páratlan?

A fiú eltűnődött a számok nagyságán. Harmincegy szobát takarítani. Remélte, hogy nem ezért vették fel.

– Na és miért páratlan?

– Nem tudom! – robbant ki a kacagás a lányból. Felpattant és elrohant. Billy úgy ugrott utána, akár a vadászkutyák. Visongva futkostak a lugasok között, ahol nemsokára vadul fog hajtani a szőlő és virágok nyüzsögnek majd a most még kopár ágyásokban. Hirtelen csellel elkapta a lány karját. Arcuk csaknem összeért. Lihegve álltak egymással szemben, aztán a fiú gyors csókot nyomott a kipirult arcra. Egyikük sem tudta, hogyan reagáljon erre, csak néztek egymást, riadtan és valami furcsa izgalomtól eltelítve.

– Sofie!

– Samuel az. Most már mennünk kell. Visszaviszlek az istállóhoz, mert még eltévednél. De meglásd egy-két nap és kiigazodsz a kertben, sőt az egész házban is.

Beszélgetve bandukoltak vissza. Billy egy kezén meg tudta volna számolni, hányszor diskurált leánnyal. Elég lett volna a hüvelykujját felmutatni és akkor

sokat mondott volna. A városi lányok, mid lenézték őt, hiszen ruhája szakadozott volt és ő maga kissé ápolatlan. De meleg ágy híján ott húzta meg magát, ahol nem rúgtak belé, onnan a kissé elvadult külső. Sofiát azonban mindez úgy látszik nem zavarta. Billy hálás volt ezért, és megfogadta, hogy az első adandó alkalommal viszonzza kissé nyers kedvességét. Hiszen már az első találkozásnál viccelődött vele, noha akkor ő úgy meg volt rémülve, hogy kis híján elagyabugyálta őt. Sofia bekísérte őt az istállóba, aztán eltűnt egy újabb rejtékajtón, amit Billy addig észre sem vett. Samuel már várta

– Megmutatom, hol lakom. Ott végre megfürdesz, és kapsz tiszta ruhát is.

– Azt mondtad, veled fogok lakni.

– Változott a terv öcskös. Ezért is vakarlak ki a mocsokból. Odafönt nem szeretik a tetveket.

Billy leforrázva követte. Önkéntelenül is összehasonlította magát azzal a néhány emberrel, akiket a délelőtt megismert és bizony volt különbség nem is kicsi. Miután belekuperodott a dézsába, Samuel a rongyait egészen egyszerűen a tűzre vetette. Billy sajnálkozva nézte őket, mégiscsak a szívéhez nőttek, bár az öregember szerint a testéhez is, mivel úgy kellett lerobbantani róla. A derekas suvickolás után egy egészen jóképű fiú bújt elő a kosz mögül, az öregember azonban alig hagyott időt neki, valami förtelmes kencével bedörzsölte egész fejét és szorosán bekötözte. Csípte és égette a fejbőrét, de a főlovász rá sem hederített.

– Mutasd a körmöd kis tolvaj. Több munkát adsz, mint az istálló egésze.

– Régóta élsz itt Samuel?

– Immáron hatvannégy éve. Az hosszú idő.

– Hosszú bizony. Sokan nem is érik meg.

– Naná. Ha én is mindennap leinnám magam a sárga földig, én sem húznám sokáig. Ésszel kell élni fiacskám, ésszel és szívvel. Most már leveheted a turbánodat. Te jó ég!

A kendőből ugyanis marokszám hullottak a döglött tetvek. Samuel szörnyülködve söpörte össze őket és bekotorta a lobogó lángok közé. Akkor ollót vett a kezébe és félig tréfásan megfenyegette a fiút.

– Ne nagyon mocoorgj, mert ez kényes művelet.

Billy inkább behunyta szemeit és csak a csattogást hallgatta. Igyekezett mozdulatlanra dermedni, de amikor a füle mellett surrogott a hideg szerszám, hát önkéntelenül is beleborzongott. Ezek után Samuel alaposan leöblítette haját, amíg elégedett nem lett vele. Odadobott egy törülközőt, és amíg a fiú szárítgatta magát, elment, hogy keressen neki öltözéket. Ruhát hozott és zoknit. Billy csodálkozva nézte. Már nem is emlékezett erre a ruhadarabra. A csizmá-

kat pedig mintha a lábaira öntötték volna. Végezetül egy apró tört is kapott és meghatottan forgott körbe a szoba közepén.

– Ez nem is én vagyok. Még a végén leborulok saját magam előtt.

Samuel kacagott.

– Azt hiszem jó munkát végeztem. Na, gyere.

Újabb rejtékajtó, ami előtt ott lógott a nehéz függöny. Billy már nem is kérdezett semmit, tudta, hogy hamarosan mindenre választ kap. Olyan illatos volt, mint egy virág és virgonc léptekkel követte jótevőjét. Szűk folyosón haladtak fölfelé és csakhamar ott álltak egy vastag, oroszlánfejjel díszített ajtó előtt.

– Ez vezet a nagyterembe. Ott fogod várni az úrnőt. Hacsak már meg nem előzött minket. Legyél udvarias és ne kérdezz túl sokat. A hölgy neve Birgit Lamarr. Az úr vadászaton van, csak este jön meg. Vele majd akkor találkozol, ahogy a család többi tagjával is. Eredj.

Billy félénken nézte, ahogy a főlovász eltűnik a lépcsőfordulóban. Egyedül maradt. Képzetele máris élénk képeket vetített elé, hogy milyen szörnyűségek várnak rá abban az ismeretlen szobában. Talán ez az egész felhajtás a fürdés-sel, meg a tetvekkal csak arra volt jó, hogy ízletesebbé varázsolja. Ujjai a vas-kos kilincsre siklottak és nagyot foháskodva lenyomta azt.

A teremben világos volt! Az ablakok előtt virágok pompáztak, és a nagy üvegtáblákat mindössze leheletfinom áttetsző fátyol borította. A halványzöld-re festett falak mentén pedig szépen faragott kalitkákban madarak daloltak. Ámulva csukta be a hatalmas ajtót és megállt a fal mellett, biztos, ami biztos. A jókora teremből három további ajtó nyílt, ám ezek mindegyike csukva volt. A bútorok fehér szövettel voltak letakarva, az asztalokon pedig négyágú gyer-tyatartók álltak, bennük csak a templomokban látható egész nap éghető gyer-tyatömbökkel. De most nem volt szükség rájuk, hiszen az ablakokon csak úgy áradt be a fény. Az egyik fotelből ekkor felkelt egy karcsú nő és intett felé. Billy addig észre sem vette. Térdre hullott a fal mellett és összekulcsolta keze-it, ahogy a körmeneteken látta.

– Bocsáss meg úrnőm, hogy nem vettelek észre.

– Nem akartam rád ijeszteni. Gyönyörű ugye? – mutatott körbe. Billy némán bólogatott. Szíve még mindig a torkában dobogott. A nő halk ruhasuhogás kíséretében odajött hozzá és gyengéden felemelte a földről. Haja vékony pánttal volt leszorítva, de ennek ellenére is rengetegnek tűnt. Sötétszőke haj-zuhatag, mely dísze volt a nőnek, szebben ragyogott, mint az ékszerek melyek finom ruháit csak még inkább kiemelték. Nem tudta volna megmondani

mennyi idős lehet a kortalan asszony, csupán szemei mutatták, hogy jócskán túl van már az ifjúkoron. Körmei ápoltak és fehérek voltak, kecses cipőin virágok illatoztak. Billy csaknem akkora volt, mint az asszony, de most behúzta nyakát, nehogy ezzel is megsértse.

– Mi a neved fiacskám?

– Billy.

– Samuel hozott ugye? Mondta, hogy felküldi az új szolgát, de azt elfelejtette közölni, hogy ilyen fiatal vagy.

Billy kihúzta magát, immár azt sem bánva, hogy mit szól az asszony. Nem szerette, ha gyerekek nézik. Tudta, hogy az alultápláltság miatt van ez, és azt is, hogy ezen könnyen lehet segíteni.

– Mi lesz a dolgom asszonyom? Az istállóban már sokan vannak.

– Ó igen. Akkor ott nincs rád szükség igaz? Szeretnél idebent dolgozni?

– Nálad asszonyom?

– Nem. – nevetett a nő és úgy csilingelt a hangja akár az ezüstcsengettyűk. Billy rajongva nézett rá. Az asszony ekkor egészen meglepő dolgot tett. Belekarolt a senki kis utcakölyökbe, aki ettől olyan piros lett, mint a pipacs és odavezette a ragyogó ablakokhoz.

– Te szaladgáltál odakint az előbb ugye?

– Ha valamiben kárt tettem asszonyom, nyugodtan korbácsoltass meg, bizonyára megérdemlem. – hajtotta le a fejét. A nő maga felé fordította őt.

– Megkorbácsolni?! Hiszen még a lovakat sem bántjuk. Akkor hogyan üthetnénk egy embert, pláne egy gyermeket?

– Egyszerű. Odakint ez így megy. Nincs ebben semmi.

– Billy, Billy, hát hol éltél idáig? – sápadt el a nemtörődöm szavak hallatán.

– Thuran-ban asszonyom. Lent a város peremén. Nehéz ott az élet. Ebben a maskarában nem is ismernének meg a többiek. Elmennének mellettem és még a köszönésemet sem fogadnák. Pénzt kunyerálnának, ahogy én is tettem egészen a mai napig.

– Ennek most vége. Itt senki nem fog bántani, sem verni téged.

– Köszönöm asszonyom. Ígérem, hogy méltó leszek a kedvességedre.

Ekkor egy csinos szolgálólány jelent meg a teremben és halkán köszöntötte őket.

– Úrnőm!

Birgit asszony halványan elmosolyodott. Megfogta Billy kezét.

– Sonja. Ez itt Billy. Samuel hozta a városból. Először van itt, segítségünk hát neki. A gyertyákat!

A szolgálólány megszokott mozdulatokkal gyűjtötte meg az asztalokon álló fehér tömböket. Mindez persze nem szolgált különösebb magyarázatra. Billy készségesen végigsétált a falikarok mellett és a bennük pompázó karcsú gyertyákat is lánggra lobbantotta. Kettő kivételével, mivel ezek üresen álltak. Mire mindezzel végeztek, addigra Birgit asszony az összes nehéz és addig elköltözött függönyt behúzta. A ragyogó, étellel teli napfény kívül rekedt az egyszerre megváltozott termen. Melengető sötét borult rájuk, a madarak elhallgattak, mintha azonnali álomba merültek volna. Még a halk hangok, suttogások is egészen más világot teremtettek. Az árnyékok lustán követték a mozdulatokat, mintha csak mókából tartoznának össze. Csupán a gyertyák világítottak és az ékszerek, amiket az asszony viselt. A fehérrel letakart karosszékek, mostanra élesen különváltak a szoba többi homályba burkolózó tárgyától. Talán ezért lettek leborítva, és nem a szállongó por miatt. Igen. Hogy a sötétben is látni lehessen őket.

Ekkor három halk koppanás hallatszott, majd kisvártatva lenyomódott a kilincs. Billy elsápadt, fogalma sem volt arról, most mi következik. Az ajtó nesztelenül nyílt ki és a hozzá legközelebb égő gyertya sercegeve lobbant egyet míg...

3. Fejezet:

Éjféli lovasok

...lángja szisszenve vetült a falakra. Egy férfi lépett be a terembe. Ő is, akárcsak a szolgálólány gyertyát tartott a kezében és Billy jól látta, ahogy az ajtó két oldalán addig üresen álló falikarok egyikébe helyezi. Magas volt, legalább két fejjel magasabb, mint a megszeppent fiú és Billy alaposan megnézhetette elegáns öltözékét, mivel a férfi minden figyelmét a csinos kis szolgáló kötötte le. Őt egyelőre észre sem vette. Széles vállain könnyedén átvetve egy bíborszínű köpeny lógott, míg nadrágja és inge fekete volt, akár a terem most. Sötét-szőke hullámos haja egészen rövidre volt vágva, nem követte a divatot, ahogy persze a fiúé sem, mivel azt is a főlovász igazította meg, inkább praktikusán, mintsem divatosan. Egészében nagyon is jóképű volt, csupán arcának szokatlan fehérsége ütött el a városiak megszokott barnaságától. Mintha nagyon régóta nem érte volna napfény a bőrét. A férfi végre rájuk nézett és meglepetten elmosolyodott. Szürke szemei kutatva fürkészték a nő mellett álló, kissé háttérbe szorult siheder arcvonásait.

– Anyám! Ki ez a titokzatos hódoló a szoknyád mellett?

Az előkelő arcvonású asszony szerelmes tekintettel nézett fel rá.

– Billy, ő az idősebb fiam, Renard. A modora hagy némi kívánnivalót, de én azt hiszem, remekül megértitek majd egymást.

A férfi most odalépett hozzájuk, könnyedén megcsókolta az asszonyt, majd lehajolt kissé és kezét rázott a megilletődött fiúval.

– Renard Lamarr. Mit szeretnél még tudni fiatalember? Nehezen lehet rám cipőt kapni.

A nők kacagni kezdtek. Billy is elmosolyodott és miután látta, hogy a szürke szemekben is mosoly bujkál hangosan elnevette magát. Észre sem vette a másik férfit, aki ki tudja mióta álldogált az ajtóban.

– Megtudhatnám, mi a tréfa tárgya?

Billy nem hitt a szemének. Az idegen szakasztott úgy nézett ki, mint a nő fia, még szürke szemei és kissé csapzott haja is az előzőt idézte. Birgit asszony odasietett hozzá és megsimította arcát, mely mint azt Billy gyorsan megállapította ugyanolyan sápadt volt, mint a másiké. Ahogy azonban odasétált a karba tett kézzel várakozó mellé, jól látszott, hogy arasznyival alacsonyabb nála.

– A nevem Renaud kiskomám. Ez a langaléta fickó itt mellettem, a bátyám. Te vagy Billy, ugye?

A fiú nagyot nézett. Renaud rákacsintott.

– Itt még a falnak is füle van. Sofia belém botlott a folyosón és köztünk szólva igen lelkesen mesélt rólad.

– Drága fiaim. – fordult feléjük az asszony. – Samuel szeretné tudni, hogy jó lesz-e a fiú? Azt mondja, apródnak kiváló lenne. Csak össze ne vesszettek rajta. – simította meg az ifjabb fivér karját. Renaud fájdalmasan felszisszent. A nő azonnal megtorpant.

– Mi a baj?

Renard szürke szemei rásiklottak anyja arcára.

– Semmiség. Párbajoztunk és véletlenül megkarcoltam a vállát. Néhány nap és kutya baja sem lesz.

Renaud bólintott és megropogtatta ujjait.

– Akkor menjünk. Megmutatjuk a szobáinkat, nehogy eltévedj. A Lamarr-ház kész labirintus, még nekünk is akik itt élünk.

Azzal közrefogva a fiút, egy-egy gyertya kíséretében kiléptek a teremből, majd behúzták maguk mögött az ajtót.

Birgit asszony ekkor kiküldte a szolgálólányt is. Odament a függönyökhöz és szétrántotta azokat. A fény erőszakosan, hivalkodva harapott bele a sötétbe és a gyertyák sápadt lángja immár beleolvadt a nap melegébe. A nő sorra járta a falikarokat és az apró fémsapkával letakarta a fényes kis lidérceket. Miután végzett ezzel, lerogyott az egyik karosszékbe és kezeibe temette arcát...

Jól tudta, mit beszélnek a városiak és ismerte a félelmet is, ami úgy szötte körbe a birtokot, akár pók az ártatlan legyet. Ezt a félelmet olvasta most ki a leendő apród okos szemeiből is. Billy nem merte őt megkérdezni, pedig bizonyára majd szétvetette a kíváncsiság. Talán majd a fiai mesélnek neki. Bízott benne. Túl sokszor kellett már elmondania új szolgálóinak a szomorú történetet és úgy érezte, ha még egyszer beszélnie kellene róla, hát megszakadna a szíve. A testvérek egyazon napon születtek, csupán az évek nem egyeztek, hiszen Renard már ötéves volt, amikor öccse napvilágot látott. Birgit szája sarkában keserű mosoly jelent meg. Napvilágot! A Lamarr-fivérek számára ismeretlen ez a szó.

Am a szomorú történet nem itt kezdődött. Birgit egészen fiatal lány volt még, amikor halálosan szerelmes lett a környéken kóborló dalnokba. Ethan Smook dalai megrészegítették és ő bármit megtett volna azért, hogy napjait vele tölthesse. Nemesi származása azonban nagy akadállynak bizonyult, mivel

szülei hallani sem akartak a közrendbeli, ráadásul nincstelen dalnokról. Így csak lopva találkozhattak erdők és lápok rejtekén, ahol csak egymáséi voltak. Birgit ezernyi fortélyt bevetett, hogy elszabadulhasson és úgy tűnt, tökéletesen biztonságban vannak, nem tud találkáikról senki. Ám a dajka, aki azidőtájt egyetlen bizalmasa volt, aggódva az ifjú szépség jó híre és természetesen szűzi mivolta miatt, egy délután mindent elmondott a hitetlenkedő szülőknek. Az apa iszonyú haragra gerjedt, és mert lánya így kijátszotta háta mögött, visszaélve jóindulatával, nem nézte, hogy saját gyermeke a hűtlen. Belovagolt a városba és összegyűjtötte a nemesi ifjakat. Az ajánlat egyszerű volt: annak adja a lányát, aki egyszer és mindenkorra elűzi a kobzost a vidékről. Még aznap megtartják a szertartást és kiadva hozományát, megválnak tőle. Thomas Lamarr az egyik leggazdagabb nemesúr akkor már hetek óta kitartóan ostromolta a lányt, mindhiába.

Tizenötén ugrottak nyeregbe, hogy a Bleet-völgyében vadászatra induljanak. Lamarr ismerte már annyira a lányt, hogy ne a fonóban kutasson utána. A kalandos és romantikus érzelmű ifjú hölgy bizonyára olyan helyen rejtőzik kedvesével, ahová épeszű ember be nem merészkedne. A Hold-árok tökéletes rejtekhelynek bizonyult és Lamarr megvárta a napnyugtát, csak akkor indult útnak.

A szerelmesek közben mit sem tudva az ellenük indított hajtóvadászatról, boldogan tervezgették közös életüket. Ethan lantja a csavarosfűz egyik ágára volt felakasztva, ő maga a lány ölében feküdt és kacagtató történeteket mesélt neki azokról a városokról, ahol megfordult. Birgit ragyogó szépsége versenyre kelt a holdfénytől elbájolt tájjal, és a fák leveleinek ezüstös színezete sem tudta elhalványítani arcának üdeségét, ajkainak csábító varázsát. Az erdő békés volt, a vadállatok, megérezve a hely tisztaságát, messze elkerülték a fiatal párt. Pedig ha a közelben maradnak, talán megriad a ló és nem viszi oda gazdáját. Ám nem így történt. Lamarr felbukkanása megdermesztette a forró ölelést és a dalnok védtelen volt, akárcsak imádoztja.

– Kelj fel Ethan. Most még elmehetsz. Vadásznak rád és megölnek, ha megtalálnak. – hangja halk volt, nem akarta bántani a fiatal férfit. Birgit rémülten kapaszkodott az erős karokba és könnytelen szemekkel nézte konok udvarlóját.

– Engedj el minket Thomas! Ha istent ismersz, engedj utunkra. – könyörgött. A férfi azonban túl régóta dédelgette szívében az elérhetetlen álmot, ami a mai délutánon végre egészen közel került hozzá. Rajta kívül senki nem tudja hol bújtak el és nem engedheti, hogy a hontalan énekes érintése beszennyezze

a hófehér testet. Ethan ekkor elvigyorodott és feledve szorongatott helyzetét, szenvedélyes csókot adott a lánynak.

– Tudod jól Lamarr, hogy nem megyek el Birgit nélkül. Ahhoz meg kell ölnöd. Mindketten szeretjük őt, hát döntsön a penge. – azzal könnyed meghajlás kíséretében háta mögé tolta a zokogó lányt és várakozó szemekkel nézett fel a robosztus lovon ülő nemesre.

Lamarr lecsatolta kardját és odadobta az ifjú elé. Nála csak egy hosszú pengéjű tőr maradt. Birgit könnyörögve fogta le a dalnok karját, hiszen a férfi a lant mestere volt, kardot még az életben nem fogott a kezében, de a szerelmes tekintet biztatóan ragyogott felé. Ethan felkapta a pengét és próbaképpen kaszált vele néhányszor. Ám a kinézett faág helyett azt vágta le, amin a hangszerre függött. A szépen faragott lant két darabra hullott, elpattanó húrjai szívszagató dallamot futtattak végig a néma erdő fái közt. Baljós jel volt, mindannyian tisztában voltak vele. Birgit sikoltva hátrált. Nekilapult egy évszázados tölgynek és rettegve nézte az érte harcoló mindenre elszánt ellenfeleket.

Ósi harc volt ez, régebbi, mint maga a Kontinens, régebbi, mint az első emberek sóhaja. Az elkeseredetten küzdő férfiak szívében a vágy elemi hullámai dübörögtek, elfojtva mindent, a kérlelő könnyörgést, és a józan ész szavát. Vérré szomjaztak vagy így, vagy úgy. Ethan derekasan védekezett és elég eredményesen támadott, de a másik gyakorlottsága és tudása csakhamar felülkerekedett lelkesedésének múló fölényén. Hamarosan már az életéért és nem a szerelemért harcolt és hiába döbbsent rá saját múlandóságára, késő volt. Lamarr egészen a meredek árok széléig hajszolta és a megrettent ifjú választott: vagy leveti magát a mélybe és esetleg még órákig agonizál mindenkitől elhagyatva, vagy tőr által hal, gyorsan és fájdalommentesen. Lamarr tudta, hogyha a városi ifjak fogják el, azok nem lesznek hozzá ilyen kegyesek. Birgit sikoltva rohant feljük, hosszú aranyló ruháját megszagatták az ágak és a bokrok. Ethan ragyogó szemei az övét keresték és nem vette észre a halálos villanást. A penge mélyen belefűrődött hasába, szinte a hátán jött ki. Nyögve kapott utána, de Lamarr erősen tartotta. Mikor kirántotta tőrét a vérző sebből, a fiatal dalnok összecsuklott, akár egy rongykupac. Thomas Lamarr magához húzta a lányt és nem törődve tiltakozásával, megcsókolta. A haldokló csak annyit látott, hogy a lány nekisimul a győztes vérral pettyezett zekéjéhez, azt nem láthatta, hogy erőszakkal ölelik és szorosan fogják karjait.

– Légy átkozott! – hörögte és megpróbálta elvonszolni magát. Halódó tekintete megpihent az ezüstbe hajló levelek szélein, a sötétbe vesző ismerős fákon. Barát volt valamennyi, és most ezek is megcsalták. Birgit sikoltva vergődött a győztes emberfeletti szorításában. A dalnok ekkor utoljára ránézett

hűtlennek vélt kedvesére, de már nem látta arcát, csak szíve súgta, hogy ott van valahol a gyorsan terjedő ködön túl.

– Átkozott legyen a nász, mely a véremet követelte. Átkozott legyen az, ki szívednek a legkedvesebb... nem lehettek enyéme a nappalaid, hát ő se lássa meg soha az áldott fényt oldaladon... kárhozott élet... rettegés... halál...

Thomas Lamarr másnap hajnalban feleségül vette a fájdalomtól kábult leányt, aki szinte jelen sem volt a szertartáson. A szekerek már készen álltak és velük a szolgák is, hogy elkísérjék ifjú asszonyukat új otthonába. Birgit hetekig szótlanul lézengett a virágokkal körbefuttatott folyosókon, a hatalmas termekben és a viruló kertben. Férje bár együtt érzett vele, egyre türelmetlenebbül várta, hogy a nő végre újra önmaga legyen. Annál is inkább, mivel akkor már a szíve alatt hordta gyermeküket. A szolgák mindent elkövettek, hogy mosolyt csaljanak halovány arcára és a terhesség előrehaladtával úgy tűnt, Birgit megbékél a neki szánt szereppel. Nappal tevékenyen részt vett a ház és az óriási birtok életében, míg éjjel férje oldalán feküdt és ölelte, ha megkérte rá. De szíve ottmaradt azon a tisztáson, ahol ezüstösek a fák halovány levelei és egy összetört lantot őriznek a holdfényben alvó virágok.

Renard egy viruló nyári délutánon született és bömbölése zene volt az örömkönnyekeket hullató apának. Thomas Lamarr el nem mozdult volna felesége mellől a szülés nehéz óráiban, mivel a fájások kezdetén a fiatal anya többször elájult. Erős karjaival ölelte fel és halk hangon vigasztalta a kínok alatt. A bába örült, hogy itt a férfi, mert a fiatalasszony egyre csak sírt, és amikor magánál volt, akkor sem törődött senkivel és semmivel. Az óriási birtok összes szolgája, lovásza, még a kertészek is a nagyteremben ültek és türelmetlenül várták az újszülött sírását. Remélték, hogy a gyermek visszaadja az úrnő életkedvét.

Ám alighogy lemosdatták a rúgkapáló csecsemőt, annak egész testén égővörös foltok jelentek meg és sírása most már éles sikításba csapott át. A bába rémülten kapta fel és rázogatta, de hiába. A foltok egyre terebélyesebbek lettek és a kisbaba elfordította kis fejét, miközben ökölbeszorított kezeivel szeméi felé kapott. Az egyik szolgálólány ekkor hirtelen ötlettől vezérelve odaugrott a függönyökhöz és gyorsan behúzta azokat. Valaki fáklyát gyújtott és annak imbolygó, simogató fénye mellett álltak körbe az elcsöndesedett fiúcskát. Kis testén jól látszottak a felhólyagosodott foltok. Mintha eleven tűz égette volna meg élete első perceiben. Hűsítő kenőcsökkel kengették és óvatosan bekötözték, ám a legtöbb folt mindörökre a testén maradt. Mikor mind a fiatal anya, mind a kimerült gyermek elaludtak, Thomas Lamarr elhagyta a sötét-

be borult szobát és kilépett a fényárban úszó folyosóra. Kitörölte szemeiből az öröm könnyeit, hiszen hol volt már az öröm. Hű emberei egyként néztek rá, ahogy halkán behúzta maga mögött a nagyterem ajtaját.

– Barátaim! Sokan gyermekkorom óta ismertek. Néhányan csak nemrég kerültek ide, de azt hiszem a birtok inkább otthonotok, mint szolgásgotok színtere. – ránézett a komoly arcokra, aztán ki a délutáni nap melegében fürdő kertre és összeszorult a szíve. Valamennyiük sorsa megpecsételődött, már nem számít ki a szolga és ki a nemesúr. Egyformák lettek, ahogy majdan a halálban is egyforma lesz mindenki, pont ugyanannyit visz magával a sírba, éljen bár a szemétdombon, vagy Észak Várában.

– Fiam született, régóta várt boldogsága életemnek. De a boldogságot fark kezekkel mérik az istenek. Amit most elmondok, soha nem juthat idegen fülébe. Borzasztó titok ez, melyet az elmúlás sem oldhat fel. Aki itt él a birtokon, itt is fog meghalni. Parancsaimat úgy kövessétek, mintha saját életek múlna rajtuk.

Odakint babonák közt élnek az emberek. Elég egyetlen gyanús jel és ördögöt kiáltanak. Nemesyszer halt már meg ártatlan az ostoba népszokások miatt. Tudom, hogy nemsokára ez a ház is céltáblája lesz a kérdéseknek, melyekre nem kaphat választ kívülálló. Félni fognak, mert nem tudják majd, mi is lakozik a magas kerítések mögött. Holnaptól ugyanis elkerítjük a birtok egészét, le a hátsó kerteknél csordogáló patakig. Egyetlen kapujába őrség áll majd, és csak az hagyhatja el a házat, akinek én megengedem. Mindezt a fiam érdekében kérem tőletek. Egyetlen fénysugár is megölheti őt. Nem tudom miféle betegség ez, csak azt, hogy elejét lehet venni a borzasztó halálnak. Ahol a gyermek tartózkodik, csak fáklyák, és gyertyák éghetnek, ha pedig már járni tud, ti fogtok vigyázni arra, hogy amíg le nem megy a nap, véletlenül se hagyja el a ház biztonságát. Nektek nem kell sötétben élnetek, de őt csak ez védheti meg. Nehéz lesz és szívszaggató látni, ahogy majd lázad és könyörög, de halála napja lenne az, ha vágyainak engednénk. Mindezek miatt mondom, hogy a birtokot óvni kell a kíváncsi szemektől. Jól tudom, mi áll a mendemondákban, ostoba regékben, melyik az a lény, ami csak hajnalhasadtáig lézeng a földön, majd visszatér a sötét karjaiba. S ha valaha is megostromolják a házat, hát inkább ölöm meg egyetlen vágással saját gyermekemet, mintsem lássam kínjait, ahogy az őrjögő tömeg magával ragadja.

Esküdjetek! Mintha saját véretek lenne, úgy óvjátok...

A megrendült szolgák egyenként járultak elé és Lamarr tudta, hogy szívükből beszélnek. Harmadnapra elkészültek a nehéz bársonyfűgönyök, melyek elzár-

ták a fényt, hogy azokban a szobákban, ahol a csecsemő tartózkodott, örökös félhomályt teremtsenek. Birgit el nem mozdult a csöpp kis gyermek mellől és nem múlt el óra, hogy gyógyuló sebeit sűrűn hulló könnyeivel meg ne öntözze. Az átok végül valóban arra szállt, akit jobban szeretett bárkinél-e földön. Inkább szenvedett volna ő egy életen keresztül tüzes szekérhez kötözve, mint hajdanán a vakmerő, aki egy istennő szerelmével kérkedett, mintsem fiát lássa szemeiben a fájó igazsággal. De nem vehette vállaira a rá mért súlyokat. Amikor pedig Renaud megszületett, esélyt sem adtak az újabb csapásoknak. A két gyermek számára természetes volt, hogy fordított életet élnek. Soha nem látták a napfényt és soha nem áhítoztak az után, amit nem ismertek. Meséik, melyeket a szolgák képzelete színezett ki a szürke és a fekete megannyi varázsos árnyalatával, kárpótolták őket és esténként, ha a kertben játszottak velük, úgy futkostak a holdfényben úszó fák között, mintha bizony ez lenne a természetes. Birgit ilyenkor az ablakokban állt és zokogva nézte boldogan visongó gyermekeit. Hideg holdfény ragyogott arcukon, rókák selymes bundáját simította kezük, ha az éji vadászok nagyritkán betévedtek a birtokra. A nap melege rég elszállt a fűből, melyben meghemperegtek és az almák fekete fényvel izzottak, amíg a fáklyák fénye meg nem világította mélyvörös színüket. A játék még a hajnal első sugarai előtt véget ért és a gyerekek nehéz szívvel hagyták ott a szeretett kertet, ahol képzeletük szülőttei éltek. A nappalok csöndben teltek el, a szolgák követték a rendet és ők maguk is aludtak szobáik rejtekén. A szülők tanítták a cseperedő fiúkat, hiszen tanárokat nem mertek hozatni. Még a lovak is alkalmazkodtak és úgy vágattak a környező erdőkben, mintha világ életükben sötét tájhoz szoktak volna.

Azonban a régóta félelemmel várt kérdések egyszer csak felszínre kerültek. Renaud volt az, aki bátrabbnak bizonyult és egy délután odaállt apja elé, hogy megkérdezze, miért van elfüggönyözve az ablak, noha éjjelente soha nincs. Kamasz volt, hirtelen megnyúlt kölyök, akinek nyiladozó értelme ezernyi csodás dolgot tapasztalt. Könyveket olvasott, melyekben érthetetlen szavakat talált és mindenáron tudni akarta értelmüket. Órákig töprengtek bátyjával szobájuk rejtekén, de ketten együtt sem lettek okosabbak. Lamarr megcsókolta okos homlokát és a fivéréért küldte. Mikor a csaknem felnőtt Renard is megérkezett és mindhárman leültek a tűz mellé, az egyetlen fényforrás mellé, ami valaha is megvilágította arcukat, apjuk könnyes hangon kezdett bele mondanójába.

– Odakint nappal van. Ha elhúznám a függönyöket, olyan fény árasztaná el a szobát, ami csaknem elvakítana bennünket. Gyönyörű, féhéren izzó sugar-

zás, ami életet visz mindenbe, amire csak ráhull. Életet ad a növényeknek, hogy virágokkal és gyümölcsökkel hálálkodjanak és ti megehessétek. Életet ad az erdők állatainak, hogy erősek legyenek és boldogok. Az emberek ilyenkor odakint dolgoznak a földeken, otthonaikban, a gyerekek éppúgy szaladgálnak, mint ti szoktatok és a színek elmondhatatlanul gyönyörűek.

Fiai ámulva hallgatták. Úgy érezték még soha nem hallottak ehhez fogható gyönyörűséget. Renard arcán valami földöntúli mosoly derengett, ahogy megpróbálta elképzelni a fehéres csodát, ahogy azt apja elmesélte. Ám Renaud hirtelen felpattant és fiatal szívének minden hevességével felkiáltott.

– Látni akarom! Ha valóban olyan gyönyörű, én is látni akarom... – azzal az ablakok felé vetette magát. Ekkor azonban az apja utána kapott és olyat cselekedett, amit életében soha. Akkora erővel ütötte meg, hogy a fiú ájultan zuhant lábai elé. Soha nem emelt rá kezet, de most rákényszerült. Renard az első döbbenettől magához térve odavetette magát testvére mellé és gyilkos haraggal nézett a mozdulatlanul álló férfire.

– Megölted! – ordított.

– Nem fiam. Ő ölt volna meg téged és saját magát, ha nem érem el. – azzal letépte a nyakába kötött sálát, bevizezte kissé és gyengéden élesztgetni kezdte kisebb fiát. Renard kitépte kezéből a véres ruhadarabot és saját kezűleg törölgette a felszakadt ajkakat. Renaud csakhamar magához tért és csodálkozva nézett rájuk. Szédült, de nem emlékezett arra, miért is.

– És most mondd el, mi ez az egész. – Renard hangja nélkülözött mindenfajta érzelmet. Hideg volt és tárgyilagos.

– A testeden lévő sebhelyeket nem a tűz okozta. Bárcsak az tette volna, most nem itt ülnénk. A napfény lett majdnem gyilkosod és ha Renaud eléri a függönyöket, itt halsz meg ebben a szobában vele együtt, olyan kínok között, amit egyetlen ember sem kívánna a másiknak. Lemállik testetekről a bőr, miközben még éltek és átkozzátok a napot, melyen megszülettetek. Az apátok vagyok és megvédelek bármi áron. Most azt kérded, az öcséden miért nincsenek sebhelyek? Csak azért nem, mert ő már sötétben született, de te még napfénynél. Kis híján elvesztettünk és az a néhány pillanat elég volt, hogy tönkretegy a bőrödöt. Soha nem mehettek a fényre, semmilyen körülmények között. Ha élni akartok, elfelejtitek ezt az ábrándot. Halálos vágó ez, halálosabb bármilyen méregnél. A Nap, ami másoknak életet ad, nektek halált hozna.

A fivérek letaglózva ültek. Amikor Birgit a szobába lépett, rögtön tudott mindent. Renaud elrohant előle, fel a toronyszobába és üvöltve püfölte a falakat, amíg ökleiről véres cafatokban nem szakadt le a bőr. Renard viszont egyhelyben maradt, túlságosan fáj neki az igazság. Mégis, lelkének emésztő kínja-

in keresztül egy újabb kérdés huzakodott elő és bármilyen nevetségesnek tűnt is az adott helyzetben, tudnia kellett rá a választ.

– Hogyan fog asszony így szeretni engem?

Birgit elsírta magát és átölelte. Renard értette a néma választ, és bólintott, mintha hirtelen ős öreg bölcs lett volna és nem életerős ifjú. Aztán elkínzott arccal felkelt, óvatosan lefejtve magáról az ölelő karokat és elindult, hogy megkeresse öccsét. A gyertya, ami nélkül egy tapodtat sem mozdult, most megvilágította fájdalmasan szép arcélét. Húsz éves volt ekkor, és csak az imént tudta meg, hogy egyedül kell leélnie az életét.

– Holdfivérek... napjuk a hold, rigó helyett kuvik dalolt. – súgta maga elé a ballada sorait és szomorkás mosollyal kilépett a sötétbe borult folyosóra...

– Ez a helyzet kiskomám. Anyám úgy hívja: fényérzékenység. Találó nemde? – Renaud egy elrongyolódott labdát ütögetett a szemközti falhoz. Billy tátott szájjal kuporgott a földre tett párnán és hol az egyik, hol a másik fivérre nézett.

– De azért láthatod, annyira nem keseredtünk el. Igaza volt apánknak. Még mindig jobb így élni, mint halottnak lenni. A nappalainkat elvették tőlünk, de ott vannak az éjszakák, amikor miénk az egész nagyvilág. Hű ez rímelt. Még a végén költő lesz belőlem – Renard közben bort töltött egy kupába és a gyerek kezébe nyomta. – Fenéki! Ez az apródok első kötelessége. Hűen követni gazdájukat a részeg álmok mezejére.

– Ezt melyik könyvben olvastad, te kalandor? – kacagott Renaud.

– Nincsenek benne képek, úgyhogy nem hiszem, hogy érdekelnének. – vágott vissza a bátyja. – Ne hallgass rá Billy. Az öcsém egy fenegyerek. Hanem elég a mókából. Mutasd a karodat. Az előbb majdnem lebuktunk.

Renaud elkomorodott és engedelmesen odaült testvére elé. Renard segített levennie hosszú ingét, és amikor lefejtette a kötést is, elfintorodott. A seb egyáltalán nem tetszett neki, noha az ifjabb fivér hősiezen tűrte a fájdalmakat.

– Billy. Ne szólj egy szót sem. Kerítsd elő Samuelt, kérd, meg, hogy siesen. Hozzon kötszert is magával, meg ami még kell.

A fiú már ott sem volt. Renaud most végre ledobhatta magáról az álcát és megszokott arcszínénél jóval sápadtabban hanyatlott az alacsony ágyra.

– Pokolian fáj.

– Tudom öcsém. Túl sokáig voltunk kint, megneszelték volna. Hajszál hija volt és lebukunk.

– Azért egy dolog vigasztal. Alaposan elláttuk a bajukat. Egy ideig biztos nem jönnek vissza.

– Lázad van. – tapogatta meg gyöngyöző homlokát. – Hol van már Samuel?!

Az öreg lovász ekkor bukkan fel. Billy cipelte utána a batyuba kötött kelékeket. Bereteszelték az ajtót.

– Micsoda szerencse, hogy itt vagy kölyök. Legalább valóban hasznodat vesszük. Renard tegyél még a tűzre. Te meg fiam, jól figyelj rám. Nincs idő, hogy leitassalak, és nem fogod megköszönni, amit veled teszek. Ki kell vágnom a sebet, különben búcsút mondhatsz a karodnak. Utána kiégetem, nehogy mindennek tetejében elvérezz nekem. Itt a szíjam, erre szépen ráharapsz és igyekszel csöndben maradni. Anyádék odalent vannak.

Renaud megborzongott, de hagyta, hogy azt tegyenek vele, amit akarnak. Billy sem volt jobb színben, miután meghallotta a részleteket. Samuel közben kipakolta és a tűzbe mártotta késeit, majd alaposan lelocsolta rummal. Közben Renard lekötözte öccse karját, olyan szorosán, ahogy csak tudta.

– Billy, te adogatod, amit kérek.

Renard bocsánatkérő vigyorral egyszerűen ráült öccse mellkasára, térdeivel szorítva le vállait.

– Ezt még megemlegeted. – szúrta ki fogai közül a fiatalabb fivér, aztán nem szólt többet. Mikor az embert próbáló tortúra szerencsésen véget ért, és tetszetős fehér kötés virított izmos karján, behúzott egy jobbgyenest ép kezével a testvérének. Renard csöppet sem haragudott meg, ezért hanem kedvesen meglegyintette öccse beesett arcát.

– Na, én megyek. Sylvie epekedve vár rám szobája rejtekén. További jó szórakozást. – azzal felkapva egy fáklyát, már ott sem volt. Samuel is összeszedte eszközeit és magukra hagyta őket. Billy odakuporodott a fekvő mellé.

– Mi ez az egész?

– A kis kíváncsi. Fiatal vagy még ehhez Billy.

– Apród volnék, vagy micsoda. Ha titeket szolgállok, tudnom kell mindenről. – vágott komoly képet a fiú. Renaud elnevette magát.

– Jól van, te kis szájhős. Csak aztán rosszat ne álmodj éjszaka. Úgy négy éve kezdődött. Renard meg én egy éjjel ráakadtunk egy titkos átjáróra a ház egyik pincéje mögött. Erről még apám sem tud. Valószínű egyik ősünk építette, talán azért, ha megtámadnák a birtokot, az erdőn át el tudjon menekülni. Mivel erre soha nem került sor, idővel el is feledkezett róla, más pedig nem kereste. Mi azonban igen. Elzárva élni, nem a legjobb dolog. A kapukat, mint azt már tapasztaltad, állandóan őrzik. Más utat kellett kerítenünk, ha meg akartunk lógni. Az átjáró alacsony ugyan, de egy ló pont átfér alatta. Így amikor lanyhul a figyelem és éjszakai lovaglásainkat amúgy is megszokták a birtok

környékén, hopsz, már kint is vagyunk. Úgy ismerjük az erdőt, akár a tenyerünket. És nem csak azt. A városba is be-betérünk és a lápon is egész jól eligazodunk. Éjjelente miénk a Bleet-völgye és végre átélhetjük a szabadság mámorát, ha csak rövid időre is.

– És a sebhely? Kardtól származik. – Billy egészen izgatott lett a mesétől. A fivérek tehát az erdőn kóborolnak, tudhatnak egyet-s mást a démonokról.

– Ügyes vagy. Ez tényleg egy kard nyoma. Pár napja elűztünk egy tolvajbandát, ami a békés kalmárokat fosztogatta. Néhányan nem értettek velünk egyet, azoknak el kellett magyarázni, hogy a kereskedők eladni jöttek a városba, nem azért, hogy lopjanak tőlük. Akkor sérültem meg. Persze ez érthető. Eddig csak a bátyámmal párbajoztam és őt már ismerem, akár a rossz pénzt. Egy idegennel azért mégiscsak nehezebb. De nemcsak emberekkel jótékonykodunk. Az orvvadászok csapdáit rendszeresen ellenőrizzük és egyúttal tönkre is tesszük. Van néhány ragadozó, ami nekünk köszönheti szabadulását. Na meg tucatnyi őz, róka és egyéb kisvad, ami túl mohó volt és belesétált a csapdáikba.

– Egyfajta jótevők vagytok? – mintha kissé csalódott lett volna a hangja.

– Nem erre számítottál?

– Nem. – felelte önkéntelenül, aztán riadtan nézett rá. Renaud mosolygott.

– Mi is hallottuk a lápon talált holttestek hátborzongató históriáját. Néha kihallgatjuk a városiak beszédét. Főleg a kocsmák mellett sok érdekességet lehet hallani. Tudjuk, hogyan vélekednek a Lamarr-házról, de láthatod kölyök, hogy nincs mitől tartani. Nem mi voltunk. Épp ellenkezőleg. Az első eset óta azon vagyunk, hogy kiderítsük, ki öldösi a gyanútlan polgárokat.

– Van valami ötletetek?

– Csak halovány sejtelmünk. Nem holmi démon, nem is kóbor szellem a tettes. Élő ember, nagyon is élő. Még az is lehet, hogy többen vannak.

– Ti is veszélybe kerülhettek.

– Igazad van Billy. Ugyanis van egy kis gond.

– A Fantomok ugye?

– Belőled még nagy ember lesz kiskomám. Gondolj akkor majd öreg barátodra. Így van. Amióta felbukkantak a környéken, óvatosabbnak kell lennünk. Mivel ők is feketében járnak, és ráadásul csuklyát hordanak, könnyen összetévesztenek bennünket velük. Sajnos nem állhatunk le magyarázkodni, így a városiak azt hiszik, hogy mi vagyunk ők. A Fantomok pedig simán a nyakunkba varrják gaztetteiket és a végén mi húzzuk a rövidebbet.

– Ki kellene találni valamit.

– Renard már dolgozik a megoldáson.

– Most?

– Nem. Most egészen máson dolgozik, de ehhez még kicsi vagy kölyök. Ideadnád a bort?

Billy a hallottakon rágódott. Lehet, hogy a városiak valóba félreismerik az erdőben vágató lovasokat? Ha valóban a Fantomok gyilkolnak, igencsak nehéz lesz rájuk bizonyítani. Annál is inkább, mert azok Wulgar herceg katonái. Az uralkodót meghurcolni, pedig felettébb kockázatos mutatvány. Visszafordult.

Renaud mindeközben elaludt. Billy halkán visszatette az asztalra a korsót és betakarta fiatal urát egy pokróccal, amit az ágy végében talált. Utána odaült mellé a kényelmes karosszékre és a toronyszoba berendezését nézegette. Először volt nemesi házban és nem volt ellenére a látvány. Főleg az összetákolt kunyhók és kezdetleges sátrak után, ahol eddigi élete során meghúzta magát.

Thomas Lamarr késő délután érkezett meg az eredményes vadászból. Csapdái most nem voltak tönkretéve, sem kifosztva. Még ő sem tudta, hogy saját fiai törnek borsot orra alá, na meg persze a többi öntelt vadász is miattuk káromkodik a rendre összetört csapdák és betemetett farkasvermek fölött. Renaud karja miatt azonban két napja, jobban mondva éjjele ki sem mozdultak a házból. Az apa alighogy megérkezett, fáklyát gyújtott és a napfényes szobákból átlépett a komor éjszakába. Idősebb fia az előtérben várta. Megölelték egymást. Fel kellett tartóztatnia apját, mert Billy éppen átkötözte öccse sebét.

– Apám! Érzem rajtad a kiömlött vér szagát!

– Renard! Nem tudnál egyszer úgy köszönteni, hogy az örömökre váljon?

– sóhajtott fel a férfi, aztán vállon veregette a vigyorgó ifjút és az ajtó felé intett.

– Csak nem?

– Nem nővel van, ha erre célzol. Bár én igazán megtettem mindent, hogy a házban szolgáló leányok iránt felkeltsem az érdeklődését. Harminc éves már.

– legyintett. – Késő erő típus. Az új apród van nála. Olvasni tanul.

– Új apród?!

– Nem voltál még anyánál?

– Rögtön ide siettem.

Renard haragosan összevonta szemöldökét. Tudta, hogy a szülei között valami régi sérelem lappang és hogy apja hiába szerelmes az ő szépséges anyjába, ha annak szíve nem enged fel iránta. Mindkettőt szerette és fájtnak, hogy

csak jelenlétükben váltanak néhány szót. Az ajtó ekkor kinyílt és megjelent az ifjabb fivér, nyúzott arccal, mint akit alaposan megkínóztak.

– Jól haladtok?

Renaud nagyot nézett és kétségbeesetten pillantott bátyja felé. Apja kérdése meglehetősen készületlenül érte. Renard szavakat formált ajkával és alig tudta visszatartani kacagását, ahogy öccse megpróbálja leolvasni szájáról az üzenetet.

– Öööö... azt hiszem igen.

– Mi van ma veletek fiúk? – kezét rázott a még mindig értetlenül álló ifjával és félretolva kissé, belépett a toronyszobába. Billy illedelmesen álldogált a tűz előtt, eltakarva a lassan hamvadó véres rongyokat. Nem volt éppen kellemes odabent a levegő.

– Uram! – hajolt meg vöröslő arccal. Lamarr odalépett hozzá és megszagolta.

Renard ezt már nem bírta tovább. Fulladozva kacagott, vállait csak úgy rázta a nevetés.

– Hagyd már, mondom, hogy az őzek vére bűzölög körülötted.

– Megyek fürödni. – fordult vissza az apjuk, most már maga is nevetve. A mosoly eltüntette arcáról a gondterhelt vonásokat, őszülő haja szinte ragyogni látszott. Billy mosolyogva nézte hármójukat. Nagyon hasonlítottak egymásra.

– Kérlek, menjetek ki, mert kinyitnám az ablakokat.

– Nem nézünk oda! – vigyorgott Renaud.

– Hagyd már. Nem látod, mennyire igyekszik? Szerezzünk egy kis örömet neki. Lent leszünk, majd gyere! – intett a gyertyával Renard, azzal öccse nyomában lemasírozott a lépcsőkön.

Este aztán valamennyien a nagyteremben gyűltek össze. A szolgálak is ott tolongtak, tiszta ruhában, frissen mosott hajjal. Billy valahogy Sofia közvetlen közelébe sodródott és végig magán érezte Renaud kaján pillantásait. Az ünnepeltek az asztalfőn ültek, bár alig fértek el egymás mellett.

– Szép ez a szokás, de itt az ideje, hogy változtassunk rajta. – emelte meg kupáját Renard, azzal felpattant és odasétált a piruló szolgálólányhoz. Mindenki tudta, hogy gyengéd érzelmek fűzik a csinos Sylviához és hagyták, hogy kivonuljanak a teremből. Renaud megköszönte helyette is az ajándékokat, főleg Billyt. Samuel nem tudott hova lenni az örömtől, hogy terve ilyen jól bevált.

– Ez a születésnap is remekül sikerült. Köszönöm mindenkinek, aki eljött. Sokan már nem lehetnek közöttünk, de éppúgy részesei az ünnepnek, mint mi

mindannyian. Egyetek igyatok kedvetekre. Renard azt hiszem már nem tér vissza.

Nagy nevetés fogadta szavait. Birgit szeretettel nézett rá. Apja a tüzet élesztgette, aztán pipája társaságában odaült az asztalon könyöklő fiúhoz.

– Nem lesz zene? – kérdezte az ott maradt születésnapos. – Felkérhetnéd anyát.

– Azt hiszem, inkább veled táncolna.

A lovászok körbe leültek a falikarok alá és egy mandolin dallamára énekelni kezdtek. Renaud odavezette anyját a szomorú szemű férfihez és az asszony némán felé nyújtotta karját. A lassú tánc magával ragadta a párt. Többen is csatlakoztak hozzájuk és Renaud elégedetten surrant ki a gyönyörűen megvilágított tereméből. Kedves paripája már türelmetlenül várta.

4. Fejezet:

Juliette álma

Virágillattól terhes tavaszi éjszaka volt. Az égen elszórt milliányi csillag bera-gyogta az erdőt, a hold akár egy jókora kotlós jóindulatú arccal figyelte me-gannyi bohó gyermekét. Szelíd és nyugodt volt a táj, egészen addig, amíg a hófehér paripa be nem robbant az alvó tisztásra.

Renaud itt szeretett a legjobban időzni. Szabadon engedte szürke csődörét, és ha jobb dolga nem akadt, leheveredett a fűben és a vonuló felhőket néze-gette. Sokszor megfestette otthon a mindig komor eget, és néha ha nagyon elkeseredett szomorú sorsa miatt, az álmaiban élő színekkel ruházta fel kövér alakjukat. Festményei ott lógtak valamennyi szolga szobájában, de az ő képei díszítették a ház fehérre meszelt falait is. Ma éjjel a fivérek különváltak, ami egyébként nem túl gyakran fordult elő. Renard magával vitte az új jövevényt, hogy megmutassa birodalmát és a féktelenül gyönyörű éjszakát.

A fehér mén úgy ugrott át felette, akár egy nagyra nőtt madár. Szerencséje volt, hogy nem taposta halálra. Mire felpattant, a ló és lovasa eltűnt a fák kö-zött. Renaud odafutott izgatottan toporgó hátságához és utánuk vetette magát. Jól olvasott a hátrahagyott jelekből és csodálkozott, hogy az ismeretlen milyen remekül elboldogul a nehéz terepen. Jó ideje követte már a fűben hagyott pa-tanyomokat, amikor rémült kiáltás hasított az éjbe. Rögtön utána felhangzott a ló ijedt nyerítése is és Renaud vágtatott, ahogy csak bírt, mielőtt a tragédia be-következne. Kirántotta törét és belevágta az ájultan heverő test fölött tomboló jókora farkas oldalába. Az idegen lova már messze járt.

Leugrott és megadta a kegyelemdőfést az acsarkodó fenevadnak. Utána le-térdelt a hasra borult karcsú test mellett és lassan megfordította. Annak ellené-re, hogy sár tapadt az arcára és kiszabadult hajtincseire, Renaud még soha nem látott ennél igézőbb szépséget. Egy ifjú leány hevert karjaiban és a fiatal férfi dobogó szívvel hajolt fölé, hogy él-e még. Amikor legnagyobb megkönnyeb-bülésére forró lélegzet simított végig arcán, ölbe kapta és felugrott vele az ide-gesen nyerítő szürke csődörre. Lassú ügetésben indultak tovább, oda ahol víz várta őket és nyugalom.

– Juliette, megtiltom, hogy még egyszer az erdőn lovagolj kíséret nélkül. Túl sok a védtelen áldozat és legalább a fele nő. – Lothar ingerülten vágta be maga mögött az ajtót. Húga durcásan nézett utána. Nem szerette, ha bátyja megmondja mi is a jó neki. Elég felnőtt volt már ahhoz, hogy maga is el tudja dönteni. Anyjuk halála óta, Lothar kötelességének érezte gondoskodni róla. Sajnos azonban tudta, hogy fivérének most igaza van. Mint a helytartó fiának, súlyos terhek nyomták a vállát. Nem elég, hogy a városiakat meg kell védenie maroknyi katonájával, hanem még őt is állandóan figyelnie kell.

Úgy érezte megfullad a szolgák körében és nem volt senki, akivel beszélhetett volna. Barátnőinek többsége férjhez ment és gyermeket szült, de ő egyelőre még őrizte függetlenségét. Apja szerencsére megértette őt és nem kényszerítette házasságra. Még nem. Ám ha Lothar elárulja titkát, könnyen lehet, hogy hamarosan ő is pelenkákat fog mosatni és a bölcső fölött álldogál majd. Rémes vízió volt. Ellépett az ablakoktól és odaszaladt az ágyhoz. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt és visszatartotta lélegzetét, hogy hallja a közeledő léptekeket. Ám a folyosó néma volt. Ekkor villámgyorsan lehasalt szépen vasalt fodros ruhájában és megnyugodva kukucskált az ágy alá. Tartalék lovaglóruhája ugyanott volt, ahová rejtette. Este majd bort visz a lovászoknak, akik elég régóta ismerik ahhoz, hogy ne gyanakodjanak. A borba azonban most álomport szór és nem törődve az intelmekkel kilovagol a sűrűbe. Ez az egyetlen hely, ahol szabad lehet. Nem fél a démonoktól és meg tudja védeni magát...

Hűvös, nyirkos helyen tért magához. Feje hasogatott és szédült is az esés következtében. Az első, amit észrevett, hogy az összes fa eltűnt. Az erdő felszívódott, mintha soha nem is létezett volna. Kitapogatta törét, legalább az a helyén volt. Ekkor nézte meg jobban, hol is van. Fény csalogatta, elindult hát utána. Kilépett a kis természetes fekhelyről és ajkát döbbsent kiáltás hagyta el, olyan káprázatos volt a fáklyák által bevilágított roppant csarnok.

– Gyönyörű ugye? – megpördült, a rémülettől és maga elé tartotta törét, bár ujjai úgy remegtek, hogy kis híján elejtette egyetlen fegyverét. A hang az egyik rózsaszínes oszlop mögül jöhetett. Ezek a csodálatos kövek mintha a földből nőttek volna ki, némelyik olyan apró volt, mint egy hüvelykujj, mások pedig a barlang mennyezetéig nyújtóztak, vagy éppenséggel onnan csüngtek alá, mint jéghideg dárdák.

– Mutasd magad! – szólt emeltebb hangon a lány és kihúzta magát, bár háta hasogatott az eséstől.

Fiatalférfi lépett elő, talpig fekete köpenybe burkolózva, és a szemébe húzott csuklya elrejtette még arcát is előle. Könnyed ugrással ott termett mellette

és meghajolt, ügyelve, nehogy arca a fény kereszttüzébe kerüljön. Juliette némán nézte magas rejtélyes alakját.

– Köszönettel tartozom idegen, megmentetted az életemet. Ugyanakkor el is raboltál. Megtudhatnám, mik a terveid velem?

A férfi vidáman elnevette magát és ettől valahogy arctalansága is megszűnt.

– Nem raboltalak el, csupán biztonságba helyeztelek. Ugyan az a farkas már nem árthat neked, de az erdő mostanság nem éppen ifjú hölgyeknek való liget.

– Miféle hely ez?

– Csodálom, hogy még soha nem jártál erre. Ez a Sziklás-hegy egyik földalatti barlangja. Van még több ilyen hatalmas terem, de azokat csak kúszva lehet megközelíteni. Két évembe telt, amíg megfelelően kiszélesítettem azt a hasadékot, amin most behoztalak ide. Amellett, hogy lenyűgöző szépséggel szolgál, biztonságos is. Ide nem jönnek a farkasok.

– Ugyan miért?

– A denevérek miatt. – mutatott a magasba. A lány követte kesztyűbe bújtatott ujját és sikoltva hőkölt hátra. A természetes mennyezeten csak úgy hemzsegték a rémes kis repülő egerek. A fiatalember ekkor odalépett hozzá és felé nyújtotta karját.

– Csak halkan, mert ha felzavarjuk őket, akkor aztán pucolhatunk. Ha nem bántjuk őket, ők is békésen elvannak a társaságunkban.

– De a hajam...

– Mi van vele? Kicsit sáros, de nem látom, hogy bármi baja lenne.

– Belekapaszkodnak a hajamba. – suttogta riadtan és közelebb húzódott az ifjúhoz, annak ellenére, hogy még a nevét sem tudta.

– Ez ostobaság. Azért, mert éjjeli állatok, még nem vakok. A fákat is kikerülik, gyorsabban repkednek, mint ahogy szemmel követhetnéd. Gyere.

Azzal ellentmondást nem tűrően magával húzta. Juliette sokkal szívesebben követte, mint akaratos bátyját. Tökéletesen megbízott benne, mert érezte minden szaván, hogy egyetlen ujjal sem ártana neki. Átpréselték magukat egy keskeny nyíláson és Juliette egy kisebb, ám annál szebb természetes teremben találta magát. A cseppkövek itt alakokat öltöttek és hol egy gombára ismertek bennük, hol egy lófejet formáztak. Nevetve nézegették őket, amíg körbe nem értek.

– Ugyan honnan csöppentek ide ezek a jégszobrok? – nézett a nem messze álló ifjú felé.

– A fejed fölül.

– Most ugratsz ugye? – mosolyodott el és Renaud szíve őrült táncba kezdett ettől az ártatlan mosolytól. Boldog volt, hogy mesélhet, legalább addig is együtt vannak.

– Komolyan mondom. Láthatod, hogy apró cseppek hullanak körülöttünk. Ezekből lesznek ilyen érdekes vagy éppenséggel veszedelmes formák. Ott lóg egy, ha aláállnánk, és véletlenül leszakadna, azt nem élnénk túl.

– És miért nem olvad el?

– Azt gondolom, hogy ez nem jég. Inkább parányi kőzet, amit a cseppek oldanak le odafentről. Nyáron is ugyanilyen és télen is.

– Jól ismered az erdőt. Itt élsz a közelben?

Renaud zavartan elhallgatott. Miért ne maradhatna meg névtelensége?

Juliette érezte, hogy kényes területre tévedt.

– Nem kell válaszolnod. Ne haragudj, udvariatlan voltam.

– Az emberek összevissza beszélnek. Mostanában túl sok furcsaság történt a Bleet völgyében.

– De te megmentetted az életemet. Ezt mindenkinek tudnia kell.

– Inkább felejtsd el. Még azt hinnék álmodtad az egészset. – hangja szomorúan zengett a hűs barlangban. Juliette halkán odalépett mellé. Megkereste kesztyűbe bújtatott kezét és megszorította.

– Akárki is vagy, tudd, hogy soha nem feledlek el. Megőrzöm szívemben ezt a különös éjszakát és a hangodat.

Renaud letaglózva állt. Moccanni sem tudott. Szerette volna hátralökni az arcát takaró kámzsát, de félt, hogy bajba sodorná ezzel nemcsak magát, hanem családját is. Nem eresztette el a finom kis kezét, hanem egy pillanatra ajkához emelte.

– Visszakísérlek a tisztásra. Talán már ott várakozik a lovad. – nem ismert a saját hangjára.

A lány szótlánul ment vele. Renaud lova szelíden vitte őket és csak akkor kapta fel fejét, amikor az éjbe kürtszó hasított bele. Az ifjú azonnal megállította hátságát és leemelte útitársát.

– A fák között már látni a tisztást. Ég veled szép hölgy.

– Juliette Thatcher a nevem fekete lovag! – kiáltott utána a lány, de nem volt benne biztos, hogy a sebesen távolodó fiatalember meghallotta. Kiszaladt a holdfényre és egy röpke pillanatra rémülten lépett vissza, a jókora farkas kihűlt tetemét látva, de tudta, hogy halott a fenevad. Lothar szitkozódva vágott felé, katonái távolabbról követték.

– Elment az eszed te lány?! – leugrott a lóról és akkor látta meg a földön heverő vadállatot.

- Mi történt?
- Láthatod. Egy idegen mentett meg. Ha nem jár erre, már halott lennék.
- Egy idegen. Talán csak álmodtad az egészet.
- Akkor mi ez a döglött óriás a lábaim előtt?
- Kéred? – vigyorodott el hirtelen a férfi és magához ölelte engedetlen hűgát. – Legszívesebben elfenekelnék, de félek, nem néznék jó szemmel a többiek. Bolondulnak utánad.
- Az ágyam elé szeretném.
- Rendben. De tudnod kell még valamit. Apánk nem lesz ilyen elnéző.
- Akkor menjünk. Mire számítsak?
- Két hét szobafogság. És akkor még enyhe ítéletet szabott ki rád.
- De a bálra azért elmehetek? Kérlek Lothar!
- Ez volt az utolsó kirándulásod, megértetted?

Felültette a lovára és együtt vágattak vissza a városba. Juliette ahogy felért szobájába és levetette sáros ruháit, álomba merült. Reggelre nyoma sem volt sem a ruháknak, sem a hasogató fájdalomnak. Talán mégis igaza volt fivérének, és valóban álmodta az egészet. Tűnődve állt az ablakban és a tisztára sepert udvaron szorgoskodó szolgálkat figyelte.

Renaud ezalatt álmatlanul forgolódott ágyában, mintha tucatnyi borsószem kínozná. Újra és újra átélte a szerencsés találkozást és az azt követő órákat. Testvérének minderről egyetlen szót se szólt, de Renard hamarosan megelégtelte a túlon túl nyugtalan hálótársat és hozzávágott egy párnát.

- Fényes nappal van. Aludni szeretnék!

Máskor ilyenkor vad párnacsatába kezdtek, akár a gyerekek, de most Renaud felkelt és az asztalhoz ballagott, töltött magának vizet és aztán csak ült a széken a semmibe meredve.

- Mi bajod van? Rossz rád nézni öcsém. Rebed el Renard bátyónak, mi nyomja a szívedet.

– Nem tudnál egy kicsit csöndben maradni? – fortyant fel a fiatalabb testvér. Renard kipattant az ágyból.

- Ó sötétség ura! Nem hiszek a szememnek! Te szerelmes vagy...

– Fogd már be! – üvöltött a fiú, de Renard mit sem törődve vele, körbetáncolta a szobát.

- Ki az? Ismerem? Hát hogyan ismerném. Bizonyára Jenny, vagy Mara vagy esetleg...

– Nem ismered.

A hűvös hang egyből magához térítette. Leült vele szemben és öklére támasztotta állát.

– Nem?

Renaud némán megrázta fejét.

– Akkor ki az?

– Juliette. – akár egy szívszaggató sóhaj, úgy ejtette ki nevét.

– Valóban nem ismerem. Hol találkoztatok?

– Az erdőn. Megtámadta egy farkas és én leszúrтам.

– A farkast?

– Renard! Elegem van belőled. Még jó, hogy a farkast.

– Ne haragudj öcskös. Csak tudod, annyira furcsa vagy. De a szép hölgynek csak van családneve is.

– Félek, nem szívesen hallanád.

Renard szemei elkerekedtek.

– Most már áruld el.

– Juliette Thatcher.

– Te megőrültél! Lothar hajtóvadászatot indított ellenünk és te pont a hűgába estél bele?!

Renaud kiitta a vizet. Megvonta vállait

– Mondtam, hogy nem fogsz örülni.

– Most azonnal elfelejted. Tudod ki az a nő? Maga a halál.

– Ó igen. Olyan gyönyörű, hogy még a napfényt is elhomályosítja. Egyéb-ként pedig nem nő, hanem ifjú hölgy.

– És most mit kívánsz tőlem? Csókoljalak körbe, amiért ilyen sültbolond vagy?

– Nem. Csak segíts, hogy újra láthassam.

Renard hátralökte a székét és kiviharzott a szobából. A gyertyát is ottfelejtette. Renaud várt. Tudta, hogy hamarosan visszatér. Annál is inkább, mivel a lépcsőfordulónál nem tud továbbjutni. Az ajtó kinyílt. Bátyja immár lehiggadva visszaült elé.

– Mitől olyan különös?

– Amitől Sylvia.

– Látott téged? Tudja a nevedet?

– Nem vagyok hülye.

Renard égnek emelte tekintetét.

– Rendben. De egy hétig te gondozod a lovakat.

- Micsoda? Már ma látni akarod? Erről szó sem lehet.
- Miért?
- Mert a csapdákat ellenőrizzük.
- Az gyorsan megvan. Utána még van időnk hajnalig.
- Be kellene mennünk a városba. Csak úgy juthatunk a birtok közelébe.
- Na és. Máskor is bementünk.
- Igen, de most nem biztos, hogy ki is jövünk. Renaud, ezt komolyan meg kell terveznünk. Értsd meg nagy veszélybe kerülhetünk. A városiak vadásznak mindenre, ami szürkület után a szemük elé kerül.
- Más úton is megközelíthetjük a birtokot.
- Igen? És mondd fiatalúr, hogyan talán repülve?
- A láp felől.
- Innom kell. Te bolondabb vagy, mint hittem. Ez a három betű, L.Á.P. a városiak szemében a démonok tanyája. Megérik rajtad a mocsárszagot és azonnal lefejeznek. Ott vigyorognál Juliette szobájában a farkas mellett.
- Elvihetnék Billyt is.
- Még egy hullát akarsz? Anyánkra nem is gondolsz?
- Mi köze anyának Billyhez?
- Semmi. De a gyerek itt marad.
- Renard. Nappal nem láthatom. Éjjel pedig ő nem jöhet az erdőbe. Mégis hogyan találkozozz vele?
- Álmodban fiacskám.
- Kopogtattak. A fivérek egy pillanatra büntudatos arccal néztek egymásra, aztán Renaud felkelt, hogy beengedje Sylviát, ebben a szokatlan órában.
- Akkor én megyek is.
- Várj Renaud. Neked is tudnod kell a rossz hírt. – a lány legalább olyan sápadt volt, mint ők. De nála ez igencsak szokatlan látványnak számított. Kedvese átölelte vállát és Sylvia az ő erős karjainak védelméből szólalt meg ismét.
- Újabb holttest került elő a lápból.
- Renard szürke szemei villámlottak egyet. Megcsókolta a lányt, aztán kikísérte. Öccse odakuporodott a tűz elé és csüggedten nézte lángjait.
- Ugrott a ma este, igaz?
- Ne kenődj el. Egy hét és imádottad karjaiban lehetsz, ráadásul úgy, hogy lopakodnod sem kell.
- Nem vagyok vicces kedvemben. – morogta.
- Pedig éppenséggel lehetnél. A szénbáró bált ad a nemesi családoknak. Mindenki ott lesz, aki él és virul. Pont mi hiányoznánk?
- Jó, de a bálon megláthatnak.

– Nyugi. Álarcos bál lesz, mivel vége a télnek. Simán elvegyülünk majd a tömegben.

– Soha nem voltam még bálban. El fogom bénázni az egészet. Hogy kell ott viselkedni?

– Mintha én annyit jártam volna efféle helyekre. Honnan tudjam? Tán-colsz, italt viszel a kimerült hölgynek, aztán egy alkalmas pillanatban elrabo-lod.

– Renard!

– Ezt csak úgy mondtam. Mindenre én sem tudok tanácsot adni. Anya per-sze tudna, de azt hiszem, őt nem akarod beavatni.

– Őt nem. De másvalakit igen.

– Sylviát?

– Dehogy. Akkor őt is magunkkal kellene vinnünk. Billyt.

– Már megint itt tartunk.

– Mindenki magával viszi a szolgáját. Így csak még hitelesebb lesz a megje-lenésünk. A kölyök majd figyelmeztet, ha itt az idő.

– Ja. És majd, mint Hamupipőke, rohanunk, nehogy egérré változzon a lo-vunk. Az üvegcipőt meg fújhatjuk.

– Így van. De lesz egy nagy előnyünk a kislánnyal szemben.

– Mi lenne az?

– Csizmában leszünk.

5. Fejezet:

Aggasztó hírek

Lothar beengedte a katonákat. Azok leültek a lovagterem egészét uraló asztal mellé és fáradtan nézték fiatal vezérüket. Lothar saját kezűleg töltött bort kupáikba, majd még egy adaggal, mert azok úgy itták, akár más a vizet. Hirtelen kinyílt a szemközti ajtó és maga a helytartó, Philemon Thatcher lépett be rajta.

A katonák rögtön kihúzták magukat, és a fia arca is felderült kissé. A hízásra hajlamos, igen jóindulatú helytartó nagy tiszteletnek örvendett a Bleet folyó városaiban, és persze leginkább Thurán-ban. A Kontinens egészén ez a fajta légkör ritka volt, mint a fehér holló. A helytartókat többnyire igencsak gyűlölték és erre valljuk be, minden okuk megvolt az elnyomottaknak.

– Barátaim! Azt hiszem, már mindenki tud az újabb halálesetről. Követeket küldtem Északra, hogy a herceg is tudomást szerezzen a tragédiákról. Ez most már nemcsak a város ügye. Hat áldozat igen rövid idő alatt, mind ugyanolyan sebekkel és harapásokkal. Megkettőzzük az őrséget.

– Semmit nem érünk el vele uram. – szólt egy idősebb katona. Arcának forradásai jól mutatták, hogy nem első csatáját vívta meg a mindenkori ellenséggel.

– Miért nem Joan?

– Azért uram, mert lesből támad a bestia, és soha nem megy vissza ugyanarra a helyre.

– Az utolsó halott egy előkelő család vendége volt, aki csupán levegőzni ment a kertbe. Másnap találtak rá a város határában. Eddig a nemesi családok védve voltak.

Lothar arca megrándult. Ő egyedül kevésnek bizonyult, hogy a köznépet óvja és most kedvese is halott volt. Apja folytatta mondandóját.

– Kettesével jártok majd fel-s alá pirkadatig. Ha minden utcában mozgás lesz, talán elmegy a kedve a szórakozástól.

– Akkor is kijátszhatja a figyelmünket, és amíg balra fordulunk, addig jobbról támad.

– Követjük az életmódját. Azt mondjátok, nappal soha nem támad?

– Eddig még így volt.

– Jó. Akkor az éjszakákra koncentrálunk. Köze van a holdhoz?

- Hogyan uram?
- Követi a hold változásait?
- Nem úgy tűnik uram. Néha napok is eltelnek, aztán...
- Eltemették már a holttestet?
- Még nem. A templomban van.
- Jó. Odamegyünk.

Lothar értetlenül nézett rá. Ám az apja már kivonult, nyomában a felzúdult katonákkal. Dübörögve vágottak a város felé, ahol a harangok szívszaggató dallama mellett búcsúztatták a szerencsétlen holtat.

Thatcher helytartó kivágta a kripta ajtaját és egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta a jámbor papokat. Kiküldött mindenkit, csak a fiát hagyta bent. Lothar feltúrte ingét a könyökéig.

- Nézd meg jól. Mít látsz rajta?

A kitakart női test törekenynek és aprónak tűnt a kripta hervadó virágokkal díszített oszlopai között. Lothar félretéve érzéseit, nagy figyelemmel hajolt a test fölé. Többször is körbejárta, aztán felegyenesedett.

– A harapásnyom semmit sem változott. De horzsolásokat látok a nyakán és a csuklóin. Megkötözték?

- Igen. Jól látszanak a nyomok.

– Eddig ez nem fordult elő. A többieknél... – itt elhallgatott és mélyet lélegzett. – A többieknél nem voltak ilyen sérülések. Csak a harapás és az a fura csók. Mintha szívta volna a vérüket.

- Nézd meg a sarkait.

Lothar óvatosan lehajolt és szemügyre vette a valaha formás fehér lábat.

- Lehorzsolódtak, és nincs vér.
- Már halott volt, amikor elhurcolták.
- Nem ott ölte meg, ahol rátaláltak?
- Látsz még valamit?

A fiatal férfi végignézett a meztelen testen. Hirtelen megrázkódott, mint akit villámcsapás ért.

- Bántalmazták! – suttogta döbbsen. Apja komoran bólintott.

– Megbecstelenítették. Ez nem ugyanaz a gyilkos, fiam. Csak azt akarja, hogy elhiggyük, ugyanannak az embernek a műve. Nincsenek itt semmiféle démonok Lothar. Ez egy alávaló féreg műve, aki nagyon is élő ember.

– És Myrja?

– Ő sajnos még az előző gyilkos áldozata volt. Sokan ismerik a vérszívó démonok legendáit. Talán egy szegény ördög túlságosan beleélte magát a sötét

oldal történeteibe és kipróbálta hatalmát. Az első könnyűszerrel megölt áldozat után valószínű nem tudott leállni és rákapott a vér ízére. Akár a farkas, ha beszabadul az akolba. Sok ragadozó emberevővé válik, csak mert rájön, hogy sokkal könnyebb préda, mint a vadak. De egyszer őt is utolérte a végzet. Meg mernék rá esküdni, hogy már nem él. Talán az új trónkövetelő tette el láb alól.

– Trónkövetelő? Miért mondod ezt apám?

– A Fantomok miatt.

– Arra gondolsz, hogy ők tették?

– Mindenki tudja, mik történtek Észak völgyében. A Fantomok most, hogy Wulgar került a trónra, szétszéledtek a Kontinensen. Nem lennék meglepve, ha egyikőtök elkapna egyet és kiderülne, hogy ők gyilkolnak.

– De hogyan vadásszunk a herceg katonáira? És ha magát az uralkodót kapnánk el?

– Holtad után is imádkoznának érted fiam. Talán még szentté is avatnának a fent várakozó papok.

Visszahajtotta a leplet, elfedve a sápadt kis holttestet. Lothar szótlánul állt és megpróbálta megemészteni az imént hallottakat.

– Mégis, hogyan kapjuk el a gyilkost?

– Csakis egyesével.

– De ha el is kapjuk őket, az emberek akkor sem nyugszanak meg. Van még itt valami, ami szúrja a szemüket.

– A Lamarr-ház ugye?

– Félnék attól a háztól. Nem tudják, mit rejt, és túl közel van a városhoz, hogy táplálja a félelmet. – Lothar az egyik szobor arcát nézte. A világtalan szemek visszabámultak rá. Apja letörölgette kezét.

– Kopogj be egy szép napos délután. Vigyél egy írnokot, hogy népszámlálást végzel az uralkodó parancsára. Be kell, hogy engedjenek.

– Jó ötlet. És akkor mit csináljak, ha beengednek?

– Lóbálj egy füzér fokhagymát és itasd le a ház urát. Kártyázz vele és nyerd el a birtokot. Akkor aztán kinyitathatod az átkozott kapukat és vásári látványosság lesz a titkok házából. De félre a tréfát. A ház várhat. A vásár napján láttam az öreg Samuelt. Jó színben volt. Nincs ott semmi, csak néhány agg szolgálta és a Lamarr házaspár. A nőt ismertem, még mielőtt feleségül ment volna Thomas Lamarrhoz. Bűbájos teremtés volt. Az ilyen asszonyok nem mennek hozzá a poklok urához. Csak a köznép képzelete az, ami felruházta a házat babonákkal. Menjünk. A papok folytatnák a szertartást.

Juliette álmosan ült fel. Az udvaron hangoskodó katonák egyszerűen lehetetlené tették, hogy tovább aludjon. Leengedte befont haját és álmos mozdulatokkal bontogatta a súlyos hajfonatot. Meztelen lábujjai közbe elérték a hideg kövezetet, ahogy azt tizennyolc éven keresztül megszokták. Juliette már oda sem nézett. Ám most mintha megcsalták volna érzékei. A kő eltűnt!

Meglepetten kukucskált ki bebodorodott hajának világosbarna zuhataga alól, aztán a következő pillanatban már ott kuporgott az ágy mellett és végigszántott ujjjaival a fekete, durván selymes bundában. A farkas, Lothar ajándéka kitért a lábai elé. Így szőnyegként egészen máshogy festett, mint amikor fölötte vicsorgott. Juliette ujjai kikeresték a szúrás helyét, és amikor ujjai kikandikáltak a bunda másik oldalán, tudta, hogy valóban megtörtént a hihetetlen kaland. És ha az igaz volt, akkor nem álmodta a lovagot sem, aki csaknem hajnalig múltatta vele az időt. Álmodozva vette kezei közé a jókora fejet és belenézett a drágakövekkel kipótoltszemek ragyogásába.

– Te talán tudod, ki lehetett az. – súgta a néhai fenevad hátralapított fülébe.

– Természetesen én voltam húgocskám.

– Ó Lothar! Angyal vagy! Micsoda meglepetés korán reggel. – szaladt oda és szemérmes csókot nyomott a borostás arcra. Fivére kedvtelven nézegette az ágyelőként szolgáló ordast.

– Juliette beszélnünk kell. Apa megkért, hogy kíméletes legyek.

– Megijesztesz. Gyere. Olyan sápadt vagy, mint aki egész éjjel nem aludt.

– A lép.

Juliette lehajtottá fejét. Mélyen átérezte bátyja fájdalmát, amikor kedvesének halálhírért hozták. Most átölelte őt és vállára hajtottá fejét. Lothar a falakon függő szőtteket bámulta és gyanúsán remegett a hangja, amikor újra megszólalt.

– Ezúttal egy előkelőség az áldozat. Apa megtiltotta, hogy kilépj a birtokról. Ez az egyetlen hely, ahol viszonylagos biztonságban tudhatunk.

– Nem tarthatok fogságban örökké.

– Csak addig, amíg nem lesz egy férfi, aki vigyáz rád helyettünk.

– Mit jelentsen ez? – Juliette elhúzódott kissé. Lothar szomorú mosollyal nézett rá.

– Azon a bálon, be fogunk mutatni az ifjoknak. Választanod kell. Nem sürgetünk, de minél előbb választ várunk. Túl drága vagy nekünk és félok, hogy a város védelme mellett nem jutna elég időnk rád.

– Lothar én meg tudom védeni magam. Pont te voltál az, aki megtanítottál karddal párbajozni és törrel célba dobni.

– Akkor még gyerekek voltunk.

– Na persze, gyerekek! Két éve történt. Azt is mondtad, hogy jobb vagyok, mint sok férfi.

– Meglehet. De akkor még nem ölték halomra a népet. Juliette, most nem érdekel a véleményed. Egy szerettünket már eltemettük. Nem akarunk még egy sírt gondozni a birtokon. Anya is ezt akarná, hidd el.

Juliette az ablakhoz sétált.

– Gyere mellém. – nyújtotta felé karját.

Lothar magához ölelte. Juliette könnyes szemekkel mutatott a szürke báráságtalan udvarra.

– Te kibírnád?

– Nincs más választásod. – felelte bátyja és megcsókolta arcát.

Amikor egyedül maradt, bereteszte az ajtót és lázas sietséggel dobálta szét ruháit. Utána ollót vett a kezébe és nekiállt, hogy egyik kevésbé mutatós csipkéképtől mentes szoknyájából lovaglásra alkalmas nadrágfélét kreáljon. Nehezen ment a munka, mert világ életében gyűlölte a tűket, de az elszántság elég erőt adott neki, hogy még jó ideig nyirbálja a selymes anyagot. Végül felhorzsolta ujjakkal feladta a hiábavaló küzdelmet. Mást kell kitalálnia. A házban még szabadon mozoghat, bár az istállót már úgy őrzik, akár a sárkányok barlangját. A lovászok nem bíztak benne, udvariasan követték, bármerre is ment. Az álmoppor miatt, ők itták meg a szökés levét és csupán annyi volt a bűnük, hogy nem figyeltek rá eléggé. Tehát a ló is ugrott. Feltűzte haját és a tönkretett ruhát nézte. Hirtelen ragyogó ötlete támadt.

Az esti étkezésnél fáradtságot színlelt és mivel egész nap segített a virágok ültetésénél, természetesen elhitték neki. Megcsókolta családját és felsétált az emeletre. Azonban jó ideig tétlenül kellett várakoznia, hogy a lenti moraj elcsituljon, biztos jeleként annak, hogy fivére és atyja is aludni tértek. Még délben elcsent az istállóból egy otffelejtt ruhát, ami ugyan kissé nagy volt rá, de legalább férfi viselte. Most abban üldögélt a sötét szobában. Ablaka pont a hátsó, kieső területre nézett így a terv kivitelezhető volt.

Amilyen halkán csak tudott, az ablakhoz sétált és kitárta azt, gondosan kiékelve, nehogy becsukódjon. Szétvágott ruhájából mostanra erős kötelet font, ami csaknem teljesen leért a földre. Lothar mindig is úgy bánt vele, mint egy kisebb növésű fiútestvérrel, nem szerette volna, ha olyan elkényeztetett liba válna belőle, mint a nemesi családok üdvöskéiből. Így Juliette remekül mászott a kötélre és visszanyert szabadságától megrészegülve szaladt a hátsó fal felé. Hála bátyjának, könnyedén átlendült, pedig évek óta nem versenyeztek

egymással. Lothar még valamiben akaratlanul is a segítségére volt. Amikor még világmegváltó terveket szőtt, magával vitte őt is, hogy hasonlóan naiv társakat toborozzanak. És hol másutt találkoztak volna, mint a Kék Kappan fogadóban? Ahol literszám folyik az itoleni bor, mindig jó a zene és persze remek lovak állnak a nagy közös istállóban, hogy elázott gazdáikat hazavigyék. Bizonyára nem fog feltűnni, ha az egyiket kölcsönveszi kis időre.

- Úgy csörtetsz, mint egy vadkan.
- Legalább tökéletes az álca.
- Nézd, meg, most még jobban belegabalyodott a hurokba. Jól ráijesztettél.
- Renard bosszúsan guggolt a vadul sívító nyúl mellett és megpróbálta elkerülni az éles fogakat, hogy harapások nélkül szabadíthassa ki a vékony kötélből. Öccse ez alatt ráérősen letelepedett az egyik fa mellé és kettészelte a magával hozott répát.
 - Régebben sokkal gyorsabban kivágtad belőle.
 - Bolond ez a nyúl. Mindig ráfázik.
 - A tiéd. Te nevelted ilyenné. Én mondtam, hogy hiba elengedni, miután már az anyjának tart.
 - De ez egy kan. Joga volt a szabad és szerelemmel telített élethez.
 - Renard. Nem mindenki olyan, mint te. Még a nyulak között is van szemérmes fajta.
 - Ha még egy szót szólsz, az a répa a torkodban köt ki. Hol van Billy?
 - Egy fa mögött.
 - Mit csinál?
 - Ha menni kell, hát menni kell.
 - Kész. Ide hallgass tökkelütött nyulacsckám. Ha már egyszer nem Cecília kondérjában végezted, igyekezz kihasználni a független életet és a jövőben kerülj el a csapdákat. – Renard gyengéden simogatta a tarka bundát miközben adogatta a vékonyra vágott répaszeleteket a lassan megnyugodó állatkának. Billy közben megérkezett.
 - Szép munka. Ma már volt egy féllábú madár, egy hasmenéses borz és most ez a nyúl. Esetleg nagyobb vadat is láthatunk?
 - Renaud ez a te hibád. Olyan szemtelen a gyerek, mint egy piaci légy.
 - Tudtommal a te apródod is. Neveld meg. Azaz mégsem. Még a nyúl sorára jutna szegény.

– Na, ebből elegendem van. Találkozunk az őzek téli etetőhelyénél. – azzal magára kanyarította köpenyét és beleveszett a sötétbe. Renaud és Billy összekacsintott a holdfénynél.

– Nagyszerű öltözéketek van. Ebben a szerelésben senki nem ismer rátok. – igazította meg fiatal gazdája arca előtt a csuklyát. – Jött valami hír a városból?

Mindezt olyan ártatlan arccal kérdezte, hogy Renaudnak eszébe sem jutott gyanakodni.

– Samuel végre hozott egy lovászt. Délben beszélgettem vele. Azt mondta, újabb haláleset történt.

– Most mihez kezdünk?

Renard vigyorogva fordult hátra.

– Elmegyünk a lápra és körülnézünk.

Billy ijedtében elroppantotta a kezében forgatott faágat.

Renard máris indult a lovakért. Egy ideig gyalogosan haladtak tovább. Jó volt a csendes erdőn andalogni, miután egész nap fent kuksoltak szobájuk rejtekén. Már éppen nyeregbe szálltak volna, amikor vékony síró hang ütötte meg a fülüket.

– Bátyám! – jött a kaján hang a háta mögül.

– Azt mondd, hogy holnap nyulat eszünk? Cecília örülni fog.

– Ennek aligha. Olyan öreg és főleg olyan ostoba, hogy még a leves is megbuggyanna tőle.

Renaud kacagva segített fivérének, hogy a bokor mélyén vergődő túlontúl ragaszkodó kedvencet újfent kiszabadítsa.

Sokáig vágtattak. Billy Renard háta mögött ült, mert Renaud álmodozó arckifejezése arra engedett következtetni, hogy a fiatalabb fivér nemigen hallja a körülötte folyó beszélgetést. Ha pedig így van, nemigen számíthat tőle hatóságos segítségre a démonokkal szemben.

Renard csalthatatlan ösztönrel vezette őket a láp kísérteties vidéke felé, látta, hogy igen gyakran jár arra. Billy előtte vacogott a nyeregben és még az sem nyugtatta meg, hogy a férfi biztató szavakat sugdosott fülébe.

– Ha nem, hát nem. Akkor esetleg egy cupákos rémtörténet?

– Könyörgöm uram! Hagyd meg legkisebb szolgád épp eszét és a sírig hű leszek hozzád!

– Ez a beszéd fiacskám. Na, hunyoríts csak, mit látsz a ködön túl?

– Az istenekre! Csak ideértünk!

– Miért, azt hitted viccelek? Szoktam én tréfálni?

Billy a rémülettől olyan kicsire zsugorodott, hogy elfért volna a nyeregtáskában. Renaud melléjük irányította izgatottan toporgó hátasát.

– Egyedül vagyunk. – jelentette ki mély fojtott hangon.

– Igen, én is azt hiszem. Ma már nem jönnek vissza.

– Mi viszont indulhatnánk. Épphogy hazaérünk.

– Ezzel nincs vége. – Renard vetett még egy utolsó pillantást a cuppogó mocsárvidékre, majd nyargalni kezdett visszafelé.

Juliette meglapult az oszlopok között, várt, amíg néhány részeg eltántorgott a közelből. Hallotta a gurgulázó hangokat és igyekezett nem odafigyelni. Inkább arra gondolt, hogy hamarosan maga mögött tudhatja a várost, és a tömény fertő helyett a nyugodt és tiszta természet veszi majd körbe.

Eljött a nagy lehetőség. Átbújt az istálló egyik kilazult palánkja alatt és odaszaladt az első lóhoz, amit meglátott. A kint beszélgető férfiak ügyet sem vetettek rá, ebből tudhatta, hogy a szelíd állat egyikükhöz sem tartozik. de azért nem árt az óvatosság, gondolta repeső szívvel, aztán vágatni kezdett az erdő felé.

Ugyanazon a csapáson haladt most is. Szíve majd kiugrott a helyéről, ahogy a kis tisztás felé közeledett. Szinte vágyott arra, hogy újabb veszélybe sodorja magát, hátha a rejtélyes lovag megint arra jár. Pillanatokkal később megdorgálta saját magát, hogy ilyen ostobaságokon töri a fejét, veszélyeztetve testi épségét egy ismeretlen miatt. Várakozva hajtotta félre a halkan zörgő ágakat. Az ezüstös fényben fürdő tisztás azonban üres volt.

Juliette csalódottan járta körbe az aprócska rétet, aztán hirtelen ötlettől vezérelve arra a helyre indult, ahol fivérével játék közben annyiszor megpihentek. Gyermekkorának kedvelt helyszíne volt a Hold-árok, a vadregényes táj és a szédítő mélység fölé kihajoló sziklaszirt. A derék lovacska ellenkezés nélkül fordult az emlékeiben oly elevenen élő útra és nemsokára meg is érkeztek. Ezüstös fényben fürödtek a fák, a készülődő leveleket rejtő bimbók talán már ma hajnalban megrepednek. Kikötötte a lovat és átölelte az első vastag törzsű tölgyet és nekiszorította arcát. A fa semmit nem változott. Végigkísérte gyermekkorát, ringatta erős ágain és elaltatta meleg délutánokon, ha a játék hevétől kimerülten gyökerei mellé heveredett. A hold beragyogta a tájat, valahol bagoly huhogott, majd hangtalan elszállt prédája után. Juliette ellépett a fától és leengedte felkötött haját, hogy megfürödhessen a folyékony ezüstben.

Renaud nem hitt a szemének. Talán csak az istenek szeszélye küldte az éber álmoképet, nem hitte el, hogy a lány valóban ott sétál alig néhány lépésnyire tőle. Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Nemrég még a rothadó mocsár kísértette, titokzatos menedékeként a gonosznak, most pedig a tündérek leánya nyújtja felé hófehér karjait, mintha felkínálná magát láthatatlan kedvesének. Kilépett a fák takarásából és belesuttogta a lány nevét a tavaszi föld illatától felkavart levegőbe.

– Juliette!

Egyikük sem mozdult hosszú percekken keresztül. Végre, anélkül hogy tudnák, mit cselekednek, egyszerre indultak meg egymás felé, hogy egyetlen kétségbeesett ölelésben egyesüljenek. Renaud az utolsó pillanatban még megállította volna a lány kezét, de a felzaklatott hang megtörte minden ellenállását.

– Nem érdekel, ha rút az arcod, a szíved akkor is gyönyörű. – súgta felhevülten és hátralökte a gyűlölt csuklyát. Az ifjú háttal állt a holdnak, így arca valamelyest rejtve maradt, csak szürke szemei izzottak eleven tűzzel.

– Félek, hogy mindez csak álom, hogy a csók is csak tünemény – suttogta és magához ölelte a reszkető teremtést.

– Akkor én is veled álmodok, és bárcsak soha nem jönne ébredés.

Renaud hirtelen felocsúdott és rájött micsoda veszélyt vállalt a lány azért, hogy újra együtt lehessenek. Ajkaihoz vonta ujjait és egyenként végigcsókolta azokat.

– Nem maradhatsz. Az erdő nem biztonságos.

– De hiszen itt vagy velem. Ugyan mi baj érhetne?

– Pont azért kell elmenned, mert velem vagy.

– Még a nevedet sem tudom, de látod, a karjaidban tartasz. Tudom, hogy nincs mitől félnem.

Az ifjú habozott még, aztán döntött.

– A nevem Renaud. Elégedj meg ennyivel, többet nem mondhatok. Egyszer talán, ha véget értek a félelmetes napok, talán akkor elmondhatom a teljes nevem.

– Bármi is legyen a neved, én büszkén viselném azt.

Juliette máskor keresztben lenyelte volna a nyelvét, hogy ilyen szemérmertlenségre ragadtatta el magát, de ez a nem várt csodálatos találkozás feloldotta szívének gátjait. Renaud megsimította haját, aztán a várakozó hátrasra pillantott.

– Honnan ez a ló?

– Elkötöttem. A város szélén van egy fogadó. – felelete a lány könnyedén. A fiatal férfi szíve nagyot dobbant.

– Eljöttél hozzám... ha már én nem jöhettem. – suttogta megrendülten.

– Tűzön és vízen is átgázolnék.

Renaud térdre hullott a lány előtt. Nem hihette el az égiek kegyét, hiszen mindent elvettek tőlük. A hold megsimította halandó fiának arcát, de mire felocsúdott, már a lány kezét érezte bőrén.

– Szeretlek!

– Szeretlek! – leomlottak a fűbe és úgy csókolták egymást, mintha holnap véget érne a világ, mintha nem lenne többé nappal sem éjszaka, csak az a néhány órácska maradt volna, ami megelőzi a pirkadatot. A hirtelen felszabadult érzelmek ellen tehetetlenek voltak és úgy kapaszkodtak a másikba, mintha az tudná a nagy kérdésre a választ. Gyermeki lényük ott állt a felnőtt lét kapujában, kézen fogva egymást és borzongva lesett be azon a résnyire tárt ajtón. Juliette volt most is a kezdeményező és lágyan puha bőrére vonta a finom ajkakát. Renaud ujjai tétován oldották meg az ellopott férfiruha kötéseit és mormoló szavai elvesztek a lány nyakának édes hajlatában. Azonban bármennyire is felhevültek a csókoktól, Renaud tudta, hogy ennél messzebb nem szabad elkalandozniuk. Sem a hely, sem az időpont nem alkalmas, hogy szerelmük beteljesedjen.

Juliette sírt, amikor el kellett válniuk, de a férfi mosolya felszárította könnyeit.

– Boldog vagyok, mert tudom, hogy valaki odakint a nagyvilágban rólam álmodik majd.

A lány könnyein keresztül nézte a halovány arcot és a selymes méz szőke haját.

– Az istenek óvjanak fekete lovag. Várj rám és újra eljövök.

Az utolsó előtti pillanatban ért vissza szobájába. Éppen hogy feltekerte a kötelet és ládjába rejtette lopott ruháit, amikor kopogtattak az ajtón. Álmos hangon szólt ki az ágyból.

– Marie?

– Igen úrnőm. A teádat hoztam.

Juliette rádöbbsent, mennyire éhes. Egész éjjel szemhunyásnyit sem aludt, mégis frissebbnek érezte magát, mint valaha. Már-már kinyitotta a reteszt, amikor a tükörben meglátta hosszú haját. Tele volt levelekkel és fűszállal.

– Jövök már Marie! – kiáltotta és gyorsan körbetekerte dús haját egy kendővel. A szolgálólány meglepetten nézett rá, de még mielőtt szólhatott volna, Juliette megelőzte.

– Kérlek, hozass vizet, megmosnám a hajamat. Tegnap óta beleette magát a szivar füstje és ma látogatóba mennék. Szépnek kell lennem.

– Azonnal úrnőm.

Hálásan nézett utána, aztán leült az alacsony kis zsámolyra és nekiállt, hogy kiszedegesse a csodás éjszaka apró szemtanúit. Mire a lány visszatért, nyoma sem volt egyetlen fűszálnak. Valamennyit a titkos helyen elrejtett naplója őrizte. Minden oldal közé jutott egy-egy szál. Gyűrtek voltak, a szerelmes ölelés tette azzá őket. Juliette boldog volt. Végtelenül boldog...

Renard a karosszék mélyéről nézte alvó öccsét. Akkor nem szólt egyetlen szót sem, amikor az letért a hazafelé vezető útról. Bizonyára szüksége volt az egyedüllétre. Ő hazavitte Billyt és miután látta, hogy a gyerek fél tőle, fél éjszakát magyarázta mi a különbség a vámpírként elhíresült mondabeli lény és közöttük. Nem úgy tűnt, hogy szavainak sok foganatja lett volt, de legalább már eltűnt a rettegés a fiú szeméből. Végül Renard, aki tudta, milyen nehéz lehet egy nappal élő személynek átállni az éjszakai életre, inkább leküldte az öreg lovász szállására pihenni. A kis apród azóta nem aludt, hogy betette lábát a birtokra. Márpedig nekik életképes szolgára van szükségük.

Öccse túlon túl későn ért haza. Soha még ilyen hajnali órán nem maradtak kint az erdőn. Bár sötét volt még, de valahol a láthatár szélén világosodni kezdett az ég alja. Samuel csempészte vissza őt az istállóba, mivel a szolgák egy része már talpon volt. Végül nem tudott úgy elosonni, hogy legalább ketten meg ne lássák, de az öreg lovász elterelte gyanújukat. Renaud kedvenc csikója ugyanis napok óta étvágytalan volt és ez jó ürügyet szolgáltatott arra, vajon mit keresett odalent. Szüleivel nem találkozott, így gond nélkül térhetett nyugovóra. De volt valaki, akit nem tudott becsapni, valaki, aki jobban ismerte őt, mint azt sejthette volna. A hatalmasra tágult szembogár, a kipirult arc beszédesebb volt mindennél. Egész lényéből áradt a változás és Renard meghatott volt, ugyanakkor mélységesen szomorú. A kettejük közötti szoros kapocs észrevétlenül, de meglazult. Csak idő kérdése, hogy mikor lesz végleges a szakadás. Arra gondolt, hogy nem szeretné megérni azt az órát. Önző vágy volt, de Renard a szíve mélyén őt szerette a legjobban. Renaud megosztotta vele életének minden percét, a közös végzetet és az álmokat egy boldogabb életről. A testvére volt, és ez mindennél többet jelentett számára.

Elrendezte rajta a takarót. Renaud most az oldalára fordult és arckifejezése egészen olyan lett, mint gyermekkorában. Fivére elmosolyodott. Segíteni fog,

hogy újra láthassa imádottját. Annyira szereti, hogy megadja neki a boldogságot, még ha ő el is veszíti azt. Legalább egyiküknek sikerüljön...

6. Fejezet:

Az álarcosbál

- A végén még elkészünk. Soha nem érünk oda. Úgy mozogtok, mint a csigák.
- Azt hiszed uram, olyan egyszerű ezekkel a batyukkal követni titeket? Az istenekre, mi van bennük?
- Mi lenne? Az öreganyánk! – Renard megcsóválta fejét. – A ruhák vannak benne édes fiam.
- És mégis hol akartok átöltözni? Az egyik félreeső bokorban?
- Nahát Billy! Pengeéles eszed van!
- Tényleg Renard. Biztos, hogy olyan jó ötlet ez? – Renaud zárta a sort a türelmesen baktató lovakkal.
- Még jó! Az enyém. De ha ti ketten ilyen okosak vagytok, megmondanátok, hogyan másképp jutnánk be a bálra? Ebben a bűzlő lovászházában sétálnánk be?

Renaud elharapta szavait. Bátyjának igaza volt. Három napja készülődtek, szervezkedtek és mindennel kiszolgálták Cecíliát és az öreg Samuelt, mivel ők fognak falazni nekik. Senki a házban nem tudott veszélyes tervükről. Ha kiderülne, soha többé nem tehetnék ki a lábukat a birtok területéről. A jelmezeket a legnagyobb titokban együtt készítették. Renard meglepő kezűgyességről tett tanúbizonyságot, miután Cecília útmutatása nyomán elkészítette saját káprázatos köpenyét és mellényét. Öccsének ruháit a szakácsnő varrta meg, míg Billy a fivérek egyik kinőtt ruháját kapta meg természetesen az alkalomra átalakítva. Miután jól elrejtették az avatatlan szem elől a titkos bejáratot, lóra pattantak és vágatni kezdtek át a némaságba burkolt erdőn a távoli város irányába.

Az estély délelőttjén alig tudtak aludni, néhány órányi forgolódás után nekiláttak fürdeni és apjuk borotválkozó szerszámaival lekapargatták arcukról a borostát. Billy oda sem mert nézni, mivel a meglehetősen éles szerszám időnként nagyokat lódult kezükben, ha a nevetéstől meg-megrázkódtak.

– Te jössz kölyök! – vihogott Renard és tréfásan megfenyegette a fiút. Billynek ezúttal szerencséje volt, az arca sima, akár egy lányé.

Renaud ezalatt álmodozva üldögélt a tűz előtt és képtelen volt odafigyelni a parázs veszekedésre, ami az öreg lovász és fivére között zajlott.

– Ha apátok rákérdez, mit mondjak neki?

– Azt, amit már százszor megbeszéltünk ilyen esetekre. Kimentünk a tóhoz, horgászni.

– Egészen hajnalig?

– Miért, ő nem szokott napokra vadászni menni?

– Az vadászat Renard. De halakat már megbocsáss, épeszű ember nem fiároz egész éjjel.

– Akkor találj ki valami mást.

– Te vagy az ész Renard...

– Samuel, most igazán szükségünk van rád. A fiú teljesen bezsongott. Nézz csak rá. Erre a pillanatra vártam mióta és most, hogy eljött, nem hagyhatom, hogy elröppenjen.

– Ennyire a szíveden viseled a boldogságát?

– Akárcsak te, öreg barátom.

Samuel tekintete bepárásodott, aztán fejcsóválva kísétált a toronyszobából. Renard nagyot sóhajtott. Elintézte a problémát.

Hubert Van Noll, a szénbáró birtoka a Bleet-folyó torkolatánál terült el. A Lamarr-ház a maga harmincegy szobájával apró babaháznak tűnt az óriási kúria mellett. Rengeteg vendég érkezett a neves alkalomra, amikor is a szénbáró három ikerlányát első bálozóként bemutatják a széles nyilvánosságnak. A pufók ám mosolygós Noll-nővérek híresek voltak jó természetükről, vidámságukról, de leginkább a vagyonukról. Apjuk semmit nem tagadott meg tőlük, így történt, hogy az idei télbúcsúztató álarcosbált az ő birtokán rendezték meg.

Ott volt mindenki, aki számított, az estély hírére özönlöttek az ifjak és elfogódott szüleik. A Kontinens északi városaiból valamennyi előkelőség útra kelt, sokan napok óta utaztak, hogy egyetlen éjszaka döntsön további sorsukról. A szolgák udvariasan lesegítették a hölgyeket a hintókról és elvezették a lovakat, melyek bár már szép számmal összegyűltek, mégsem tudták megtölteni a hatalmas istállót. Odabent pedig olyan fényűző ellátásban részesültek a fáradt paripák, melyet maguk az emberek is megirigyelnének. A kúria alsó szintjén egybenyitották a termeket és egyetlen fényárban úszó tánctermet kaptak. Az ablakokon aszerint, hogy mely szobához tartoztak váltakozó színű függönyök lógtak. Volt vörös terem, zöld terem, aranyló sárga, ezüstöt virágokkal hímzett, fehér és türkiz, de a legszebb a smaragd szoba volt. Itt szolgálják majd fel a több száz személyes tortákat, melyeket három napja egyfolytában sütöttek. A termék két végében apró szökőkutakból megállás nélkül folyt az édes vörösbor és a zenészek már kora délután játszani kezdtek, mivel

az első vendégek akkor érkeztek. Hubert Van Noll minden meghívottat személyesen üdvözölt.

– Már nagyon vártalak barátom! – szorította meg Philemon Thatcher kezét, majd összeölelkeztek. Lothar nevetve állt apja mellett és ragyogó mosolyától elpirult a három oly egyforma nővér. Juliette örömmel ment oda hozzájuk, régóta nem látták már egymást.

– Köszönjük a meghívást. Ilyen pompás estélyt vétek volna kihagyni, igaz fiam?

– Kissé zavarban vagyok. Mi lenne, ha elbűvölő lányaid választanának helyettem, melyikükkel táncoljak először.

Lisett, Violetta és Polette kacagva húzták maguk után a jóképű fiatalembert. Úgy látszott nemigen tudják felosztani maguk között. Lothar azonban csakhamar kiszabadult édes bár kissé túl szoros kötelékükből és menedéket keresett barátai között.

– Egy is elég belőlük, nemhogy három! – itta ki azonnal a felé nyújtott korsót.

– Én azért nem bánám, ha Violetta puha karjai között ébrednék. – szólt a körükben álldogáló sápadt ifjú.

– Összetörne téged az az ölelés Damon! – kacagtak a körükben nézelődő nemesek. Lothar védelmébe vette a valóban elég sovány és vérszegény nemesi sarjat.

– Lássuk te mire mész Edward. Ne itt legyen nagy a szád, gyerünk, vidd táncba valamelyik szépséget. Mondjuk Polette-t. – azzal köszöntésre emelte korsóját.

Leszállt az est. A termekben vígan suhantak a táncoló párok, egyetlen leány sem akadt, aki petrezselymet árult volna. Juliette is nevetve forgott egy hórihorgas előkelőséggel, akire haloványan emlékezett ugyan, de mielőtt észébe juthatott volna, honnan ismerős, már el is ragadta a tánc. A derék zenészek igazán kitettek magukért. Egyforma sárga öltözékben feszítettek, úgy kiríttak a tömegeből, akár egy csokor sárga kamilla.

Pontosan az utolsó harangozás után feltárultak a vendégszobák ajtajai és elnyelték a meghívottakat. Mire előkerültek, senki sem ismert a másakra. A termeket megtöltötte a kacagás a mulatságos és színpompás ruhák és az egész arcot, vagy csak a szemeket elrejtő álarcok láttán. Volt, aki fejére egy apróra zsugorított árbcos hajót illesztett és a lőréseken kukucskált ki, de volt olyan is, aki egyik vadásztrófeáját húzta fejére és bögve ostromolta a szarvasünőnek vélt sikítózó leányokat. Noll elégedetten mosolygott vörös álarca mögül és

szeretettel nézte még így maskarában is összetéveszthetetlen leányait. Még mindig érkeztek vendégek, akik szándékosan húzták idáig az időt, hogy rögtön álcában vegyülhessenek a vendégek közé. Még a szolgálólányok is kicsinosították magukat és karcsú derekuk köré virágmintás kötényt kötöttek, hajukba pedig élő virágokat tűztek.

Az üvegajtókban strázsáló őrség nagyszerűen szórakozott. Annak ellenére, hogy ők maguk nem vehettek részt a mulatságban, mivel mindent láttak, nem érezték kirekesztve magukat. Sőt, még az ünnepi sültekből is juttattak nekik egy jókora adaggal és ezért a busás jutalomért, elúzték volna a legendák sárkányait is. Épp erről diskuráltak, amikor három fiatalember érkezett, gyalogosan. Ketten elöl haladtak, a harmadikról már messziről lerítt, hogy a szolgáljuk. Felsétáltak az üveggömbökkel díszített lépcsősoron és meghajoltak az örök előtt.

– Kik vagytok jó urak? Az álarcosbál már rég elkezdődött.

– Annál jobb, legalább nem kell a bemutatkozással vesződnünk. – jött a vidám válasz. Az idegenek csodálatos jelmeze elkápráztatta az őrséget. A magasabb csaknem hófehérben volt, csizmája fényes fekete orra törte csak meg a jéghideg színt. Arcát is fehér álarc takarta, csupán szürke szemei ragyogtak elő alóla. Olyan volt, mintha megelevenedett volna a sápadt holdfény egy hideg téli éjszakán. A másik, vele ellentétben halovány vörössel átszűrte szürke köpenyben álldogált, és vörös volt ruhájának többi része is, egészen mélyvörös, hasonlóan a vérhez. Álarca pedig ezüstös, mint az oldalán ragyogó karcsú penge. Akár a hajnal, egy viharos nap előhírnöke.

– Kit jelentsünk be személyetekben?

– Mondjátok, hogy a Lamarr-fivérek érkeztek.

A hetyke válasz hallatán döbbsent csend támadt, majd azonnal felharsant az egyik katona megglepett nevetése.

– Te aztán nagy mókamester lehetsz, uram! A hölgyek rajonganak majd érted.

Renaud nem hitt a fülének. Az előbb kis híján elárulta magát, mert fivére azt az apróságot elfelejtette közölni vele, hogy nem álnéven vesznek részt az amúgy is tiltott rendezvényen. Amint kinyílt előttük az üvegajtó, meghallotta bátyja fojtott, ám annál elégedettebb suttogását.

– Látod, öcsém? Megy ez nekünk. És még csak hazudni sem kellett. – azzal széles mosollyal álcája alatt, belépett a zenétől hullámzó terembe.

Ahogy nevük elhangzott, szinte már nem is csodálkoztak, amikor a vendégek egy emberként nevettek el magukat. Lothar egy pillanatra eltűnődött az otromba tréfán, de aztán sietett a frissítővel választottja felé. Végül is minden-

kit ő sem ismerhet és talán a most érkezők olyan helyről jöttek, ahová még nem jutott el a sorozatos tragédiák híre.

Billy a szolgálak közé vegyült, keresve egy olyan helyet, ahonnan könnyedén szemmel tarthatja vakmerő urait. A két fivér olyan fesztelen könnyedséggel sétálgatott a termekben, mintha világeletükben bálokon múltatták volna az időt.

– Hol van elbűvölő hölgyed? Remélem, bemutatsz majd neki, ha már ilyen nagy áldozatot hoztam érted.

– Kétszer találkoztunk, vaksötétben és nem volt ilyen tömeg.

– Ugyan már Renaud. A szívedre hallgass.

– Ilyen lármában?

Renar kacagni kezdett. Lisett kék szemei összevillantak az övével és szépen formált ajkai csábos mosolyra húzódtak. Sylvia talán nem haragszik meg egy ártatlan tánc miatt, gondolta a férfi és meghajolt a hölgy felé. Rövidesen már együtt suhantak az andalító zene hangjaira.

Billy közben kiszúrta a helytartót. Gyanította, hogy Lothar sem lehet mesz-sze és valóban a fiatalember épp Violettel forgott a szikrázó ablakok előtt. A kis apród észrevétlen intett Renaudnak, mire az ifjú a megadott irányba fordult.

Juliette kipirultan álldogált előző táncosa karját átfonva és kedvesen válaszolt a hozzá intézett kérdésekre. Renaud megbabonázva nézte őt. Most először látta csaknem nappali fényben imádotját és szebben, élőbbben ragyogott, mint legmerészebb álmaiban. Önkéntelenül indult felé, amikor újabb keringő kezdődött és a kacagó lányt elsodorta a tömeg. Az ifjú átverekedte magát a nyüzsgő, forgó kavalkádon és megérintette a táncos vállát, ahogy Renard tanította.

– Szabad a táncot, szép hölgyem?

Juliette kezében megremegett az illatos kendő. Az álarc csupán szemeit takarta így édes ajkai meglepett igent formáltak. A szürke szemek varázsa nem eresztette. Észre sem vette, mikor hagyta ott hoppon maradt táncosa, csak a pillanatnak élt, amikor a fiatal férfi karjai dereka köré fonódtak és a ringató zene szárnyain messze vitte a lármás tömegből.

– Renaud...

– Én vagyok kedvesem. – hangja elcsuklott a visszafojtott érzelmektől. Juliette ujjai megsimították a szürke köpenyt. Édes kínzás volt ez szívének, és noha arca el volt takarva, szemei beszédesebb fényel ragyogtak, mint sok felesleges szó.

– Nem lenne szabad itt lenned.

– Elpusztultam volna, ha nem láthatlak. Milyen gyönyörű vagy. – sóhajtott meghatottan.

Juliette is ámulva nézte őt. Mintha először látnák egymást, bár a fiú most sem fedte fel igazi arcát. A zene úgy tűnt, soha nem ér véget és ők egyre távolabb kerültek a mulatozó sokadalomtól. Már a türkiz szobában táncoltak, és a következő pillanatban átlibbentek a smaragd szobába, ahol a tortákat elhelyezték.

A lány jól ismerte a házat és hirtelen megragadva a szürke kesztyűbe bújított kezét, maga után húzta őt egy alig észrevehető kis ajtón túlra. Apró folyosón futottak végig, nevetve a jól sikerült csínyen és csakhamar kívül találták magukat a házon, a hatalmas kertek egyikében. Itt is fáklyák égtek, mélyen a földbe szúrva, tüzes kígyóként tekeregve a gondosan nyírt sövények oldalán.

– Hol vagyunk?

– Az álmok kertjében. A sehol-világban. Így neveztem gyermekkoromban. Nappal ez egy ugyanolyan kert, mint sok másik, de éjjel... mesebeli táj. Elviszlek a tóhoz, ahol aranyhalak úszkálnak.

– Nem fogunk senkinek hiányozni?

– Nem hinném. A bátyám udvarol és ilyenkor se nem lát, se nem hall.

Renaud felkapta a kacagó lányt és úgy sétált vele a megadott irányba. Juliette átfonta nyakát és arcát a hűvös álarcra fektette.

– Bárcsak ez az éjjel soha ne érne véget.

– Én is ezt szeretném, de sajnós az idő véges.

– El kell menned?

– Mielőtt felkel a nap.

– De hát miért? Miattam talán?

Juliette ragyogó mosolya elhalványult. Érezte a titkot, mely körülfonta az ifjút és félt ettől a titoktól. Renaud feltolta arcáról az ezüstös maszkot. A holdfény ráhullott szép vonásaira és túlontúl sok szomorúságot hordozó szeméire. Juliette szorosan átölelte és egy csókkal kért bocsánatot és az ölelésből érezte, hogy a bánat elszállt, akár a komor fellegek fejük fölül.

Egymásba karolva sétáltak tovább.

– Itt a kis tó. Sokszor üldögéltem partján, és az igaz szerelemről ábrándoztam. Olyan szerelemről, mely nem ismer kudarcot, sem fájdalmat. – lehajolt és ujjával felkavarta a hold kerek árnyát. A fekete víz megremegett és elmosta fölébe hajoló arcukat. Renaud leült a kis kőpadra.

– Nekem is van egy tavam, mélyen az erdő rejtekén. Az őzeken kívül más nem jár ki oda. Egészen szelídek lettek, hiszen évek óta ismernek engem.

Némelyik kezes, akár egy bárány. Ők ismerik egyedül szívem minden titkát. A víz locska, nem tudtad? – kedvesen rámosolygott a hirtelen elpiruló lányra.

Juliette ráhajtotta fejét az erős mellkasra. Szemeit elfutották a könnyek.

– A bátyám férjhez akar adni. Azért hozott el a bálra, hogy válasszak a nemesi ifjak közül.

Renaud ölelése szorosabb lett. Nem tudta, mit is felelhetne.

– De hogyan válasszak, ha már megtaláltam őt?

A fiatal férfi szívét összeszorító jeges marok felengedett. Egy végtelen pillanatig olyan boldogság járta át, amit féltő volt, el sem bír viselni, ám utána rögtön visszahullott a valóság talajára. Hogyan is szerethetné ezt a gyönyörű teremtet? Nem kényszerítheti olyan életre, amit ő él. Kárhozott éjszakákra, nappalok nélkül...

– Igaza van a bátyádnak Juliette. – saját maga is belehalt ebbe a néhány szóba a lánnyal együtt.

– Hogy mondhatsz ilyet, hiszen te is szeretsz! – suttogta döbbenten a lány. Kezébe vette a sápadt arcot és belenézett a szürke szempárba, mely emésztő lánggal ragyogott vissza rá.

– Becsapod ezzel magadat is. Nem lett volna szabad újra találkozunk, sem utána, sem most. – ingatta fejét Renaud. Juliette érezte, hogyha most nem lép, valóban elveszíti szerelmét.

– Akkor csókolj meg utoljára, hogy legyen mire emlékezmem boldogtalan életem hátralévő részében.

– Ne tedd ezt velem Juliette. Már így is eléggé szenvedek.

– Én is szenvedek, de legalább nem vagyok gyáva! Attól félsz, hogy valaki megszeret, hogy kész lenne szembeszállni az egész világgal, eldobva mindent a bolond szíve miatt?!

– Nem áldozhatod fel magad egy érzésért, ami lehet, hogy holnap már kihűl. Inkább fagyjon meg most, úgy kevésbé fáj.

– Tévedsz! A megfagyott seb fáj csak igazán.

Átölelték egymást. Renaud lecsókolta a lány könnyeit, a karjaiban ringatta zokogástól rázkódó testét.

– Szeretlek Renaud Lamarr. Szeretlek most és halálom órájában. Szeretlek, még ha egy egész város gyűlölete és vészterhes babonák állnak is közénk. – suttogta az imádott hangocska és a férfi lehunyta szemeit, nehogy előtörjenek a fájdalommal kevert öröm könnyei.

– Juliette! – Lothar futva közeledett feléjük. Renaud felpattant, magával húzva a hirtelen elsápadó lányt. Volt még annyi ideje, hogy álarcát helyére billentse.

Juliette szorosan mellette állt, ujjai egymásba fonódtak. A zilált hajkorona beszédesebb volt mindennél és a bátyja előrántotta törét.

– Ezért megfizetsz fattyú! – üvöltötte és már-már nekitámadt, amikor a lány kettejük közé állt.

– Nem engedem! – sikoltotta. Lothar szabad kezével óriási pofont kevert le neki. Juliette hangtalanul esett össze. Renaud azonnal utánakapott és lerántva köpenyét, betakarta az alélt lányt. Bár fegyver nem volt nála, mégis bátran állt a kifent gyilokkal szemben.

– Lássuk egy férfival is elbánsz-e?

Lothar elvesztette fejét a gúnyos hang hallatán. Renaud tudta, hogy szánt-szándékkal nem okozna a fivér maradandó sérülést hűgának. A lánynak azon kívül, hogy megszédült kissé, komolyabb bántódása nem esett, így ellépve a közeléből felvette a harcot támadójával szemben. Ő maga fegyvertelen volt ugyan, de tudott egyet, s mást. Óvatosan köröztek egymással szemben.

– Ütött az órád kutya! Ha csak egyetlen ujjal is hozzáértél, saját belednél fogva lógatlak le a városfalról!

– Elhamarkodottan ítélsz, uram. Ezt nem mondták még neked? Bizonyára nem. A talpnyalók sohasem őszinték. – vágott vissza.

A tör villant egyet és felhasította a díszes zekét. Renaud épp időben ugrott hátra és így csak az anyag szakadt ketté, ő maga nem sérült meg. A következő támadást pedig elsöpörték a közeledő hangok. Billy és Renard rohant feléjük, ki tudja, hogyan bukkantak nyomukra.

Lothar leengedte törét és ujjával megfenyegette az egyenes derékkel, mozdulatlanul álló ifjút.

– Ezzel nincs vége. Hajnalban a domboldalban...

– Ott leszek Thatcher. – szólt izzó haraggal és tehetetlenül nézte, ahogy a férfi felkapja a lányt és elcipeli. Renard odafutott hozzá és végigtapogatta.

– De hát az istenekre, mi történt?

– Holnap párbajozom veled. – szólt sötéten Renaud és leporolta ruháját.

– Ehhez nekem is lesz egy-két szavam, hallod-e!

– Ez az én ügyem Renard. Ne ártsd bele magad.

– Persze. Épp csak annyi közöm van hozzá, hogy a fivéred vagyok, és nem engedem, hogy ostoba kölyök módjára megölesd magad. Most pedig hazamegyünk. Már így is rég otthon kéne lennünk. Billy, hozd a lovakat. – azzal keményen megfogta öccse vállát és nem eresztette, bárhogy hadakozott is ellene.

Az úton egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. Billy úgy kuporgott Renard nyergében, mint akit leforráztak. Megszökhetett volna az estély alatt, mégsem tette. Az igazság az, hogy megszerette fiatal gazdáit és kezdeti félelmei után

már élvezte társaságukat. A mostani csaknem tragédiába torkollt veszekedés Lotharral, azonban eszébe juttatta feladatát. Vajon mi történt volna, ha elkiáltja magát, felfedve az ifjak valódi kilétét? És a lelkiismerete? Békében tudott volna élni az árulással?

Ezekre a kérdésekre még akkor sem kapott választ, amikor becsempészték lovaikat és Renaud eltűnt a toronyszobába vezető lépcsőkön.

Bátyja komor arccal nézett utána, majd intett a kis apródnak, hogy kövesse öccsét. Ő a konyhába indult.

Samuel és Sylvia már az ajtóban várta. A jókora helységben csak ők voltak, beleértve Cecíliát is, aki fejcsóválva hallgatta a beszámolót.

– Párbaj?

Renard dühösen nézett rájuk.

– Nem mehet el. – szólalt meg Samuel.

– Persze, hogy nem mehet. Öngyilkosság lenne. Most mitévők legyünk? Alig maradt időnk, ha nem vigyázunk, még elsökkik. Utána küldtem Billyt, de féltő, hogy nem tarthatja vissza sokáig.

Cecília ekkor felkelt az asztal mellől és a fűszeres polchoz lépett. Egy szót sem szólva, elkezdte lepakolni az üvegeket és dobozokat, majd benyúlt a mögöttük tátongó sötét lyukba. Könyékig eltűnt a karja benne, majd kisvártatva előhúzott egy barnás folyadékkal teli kis üveget. Éppen elfért a tenyerében. Kihúzta a dugót belőle. Édeskés illat terjengett a levegőben. Odalépett Renard korsójához és az émelyítő folyadéknak csaknem a felét beletöltötte. A férfi döbbenet figyelte ténykedését. Megszagolta a bort, de legnagyobb meglepetésére semmi változást nem észlelt. Cecília felemelte mutatóujját.

– Átalussza majd a délelőtt nagy részét. Nem fog emlékezni arra, mi is történt előtte. De vigyázz. Soha ne kerüljön az üveg avatatlan kézbe. Édes illata, és íze könnyen csapdába csal. Csak hígítva lehet fogyasztani, borral elkeverve. Töményen halálos mérég, örökre elaltatja az embert. Eddig még én sem merem használni.

Renard ránézett kedvesére. Félt még kérdezni is.

– Pont rajta kell kipróbálni? Mi van, ha rosszul adagoltad?

– Hígítva nem olyan ártalmas. – figyelmeztette Cecília újra, majd a maradékot visszarejtette jól eldugott helyére. Renard felkapta a kupát. Kacsintott a némán várakozó szolgálknak.

– Kívánjatok sok sikert. – nevetni próbált, de csak egy fintorra futotta erejéből. Amikor kilépett a konyhából, Samuel ránézett a szakácsnőre.

– Biztos vagy benne, hogy ez használ?

– Csak a halál biztos Samuel. Az öreganyám nagyon értett ezekhez a főzetekhez. Most minden azon múlik, hogy Renaud elfogadja-e a felkínált bort.

– Lent voltam a konyhában. – lépett be Renard. Hangja vidáman csengett, noha csaknem kiugrott bőréből idegességében. Rögtön látta, hogy a testvére bizony átöltözött és készen áll arra, hogy útra keljen. Billy tanácstalanul üldögélt a karosszékben. Megtette, ami tőle telt, de egyedül kötelekkel állíthatta volna meg urát. A kandallóban lobbant a tűz. Odakint bár még nem látszott, közeledett a hajnal. Az ifjú közben felcsatolta törét és hátára szíjazta kardját. Mindeközben egyetlen szót sem szólt. Renard összefűzte karjait maga előtt és látszólagos nyugalommal nézett rá.

– És mi lesz Juliette-el? Mit mondok majd neki, ha erre jár?

– Visszatérek.

Bátyja felé nyújtotta a kupát. Renaud megrázta fejét.

– Most nem kérek.

– Lehet, hogy sokat kell várnod. Hűvös lesz és ez az első párbajod. Nem tagadhatod meg, hogy igyál velem. – azzal ajkához emelte a kupát és meghúzta a hús italt. Öccse haragvó arckifejezése megenyhült és elvette a felé nyújtott kupát. Kiitta az egészet. Nem láthatta bátyja végtelenül megkönnyebbült arckifejezését.

– Elég éles a kardod fiú? Nem szeretném, ha egy csorba fegyverrel verekednél.

– Gyereknek nézel? – visszalépett még és letakarta ágyát. A mozdulat üteme megtört. Körbenézett, mintha jól emlékezetébe akarná vésni egész eddigi életének színterét. Megborzolta a némán álldogáló kis apród haját.

– Egyet se félj kiskomám. Lothar Thatcher megemlegeti még, hogy ujjat mert húzni velem.

Renard az ajtóig kísérte és ott megölelték egymást. Amikor azonban Renaud le akarta nyomni a toronyszoba ajtaját díszítő sárkányfejes kilincset, hirtelen megrogytak térdei. Bátyja felkarolta és nekitámasztotta a falnak. Renaud elhomályosuló szemekkel nézett rá. Nem evett sem este, sem az óta és a főzet gyorsabban hatott, mint gondolták. Megrázta fejét, és álmatosan pislogott, hogy az emésztő fáradtságot elűzze.

– Mi... mi ez az... egész? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel. Renard arca elmosódott, szája óriásira nyílt.

– Nem hagyhattam, hogy meghalj. – visszhangzott a hangja valahonnan és hiába kereste, nem találta. Renard megpróbálta megtartani, de a súlyos test

lassan lecsúszott a földre. Samuel és Cecília egymás hegyén-hátán rohantak fel a lépcsőn.

– Sikerült. – lihegte diadalmasan a szakácsnő, aztán ránézett az idősebb fiúvérére. Szemei elkerekedtek. Renard bágyadtan intett egyet, kuszán belebokszolva a levegőbe.

– Muszáj volt innom. Talán megsejtett valamit, mert először ellenállt. Remélem tényleg nem fog emlékezni... – azzal óriási robajjal előrebukott.